

Benyó Judit

Benyó Ildikó művészete

Önarckép, 1967
Litográfia, 25x21 cm. Magántulajdon
Self-portrait, 1967
Lithography, Private collection

A címlapon:

Nő barkával, 1969
Pittkrétarajz, 42x30 cm. Magántulajdon

On the title page:

Woman with catkin, 1969
Crayon drawing, 42x30 cm. Private collection

Fotó: Ruska Judit, Lukács Marietta

A művész portréi: Benyó Judit

©Benyó Judit 1990

Szeretettel Marja-Liisa Mäki-Penttilä szobrászművésznek

Benyó Ildikó gyermekkorától rajzol, gondolatait szinte leírja, kezdetben tusstollal és pasztellkrétával dolgozott. A rajz eszközeivel egyszerűen mondja el a lélek legrejtettebb szépségeit és legbonyolultabb küzdelmeit.

Szülei és nővére biztatásával, segítségével szabadon, elmélyülten halad útján. Tanárai, mesterei tehetségét látva szigorúságra és fegyelemre tanították. A főiskolai felvételi előtt képzőművészeti szakkörökbe járt, makacsul készítette a szénrajz tanulmányokat. Dolgozott a csepeli Vasas, a XIII., József Attila, a Dési Huber, a Nyomdász, a IX. kerületi Vasas képzőművészeti szakkörökben.

1. kép Álmodozó, 1977. Homokkő, 30 cm. Pilisvörösvár, a művész tulajdona

1946. november 7-én született Zalakoppányban. Az általános iskolát Zalaszentgróton kezdte és Budapesten folytatta. Létszükséglete lett a rajzolás, a festés. 1957-ben költöztek Budapestre, hogy a továbbtanulás egyszerűbb legyen, s ettől kezdve él Budapesten a művésznő. Mivel kis lakásukban nem volt elég hely, a várost járta mappájával és rendületlenül rajzolt. A Képzőművészeti Gimnáziumban a textil szakon tanult. Rajztanára volt Benedek Jenő festőművész és Németh László festőművész. Megismerte a színek keverésének minden részletét. A síkban tartott felületek technikája később grafikáiban is megnyilvánult. A festészeti szakra jelentkezett a főiskolán. 1965-ben nyert felvételt a Magyar Képzőművészeti Főiskolára. Folytatta a szénrajz tanulmányokat és elkezdte az olajfestést Kádár György mester irányításával. Két év telt el, amikor tanulmányozta a grafika sokszorosító műfaját. Igen megtetszett neki a rézkarc technikája, alkalmas volt érzékeny rajzai számára. Eleinte kisméretű rézkarcokat készített, hogy a rézkarc technikájának sokoldalúságát kipróbálja. Tanulta a linóleummetszést is. 1969-ben diplomázott.

Ebben az időben, 1968-1969-ben lágyalapós technikával dolgozott. Így készült az „Akt pinokkióval” című grafikája, amely a tisztaság szimbóluma, a gyermekkor elvesztése gondolatát fejezi ki. Hidegtű karcokat is készít, ez a grafikai eljárás még jobban lehetőséget nyújt ahhoz, hogy a rajz finomságát, dinamikáját visszaadja.

A „Sors” című hidegtű egyik legszebb grafikája. A drámai feszültség nagy erővel fejeződik ki ebben a munkában. Három lánytestvér elszántan áll egymás mellett, sorsuk eldöntve. Kifejező ereje abban nyilvánul meg, hogy érzékenyen, festőien jeleníti meg az arcokat (I. kép).

A litográfiát különösen megkedvelte, a tónusok finomságát és a rajzosságot együtt még érzékenyebben összegezhette.

Önarcképe komor, ifjúságában az elmélyült, gondolkodó embert, az „Idő” és a „Szerelmespár” című litográfia a szerelem múlhatatlanságát fejezi ki.

Már ekkor foglalkoztatta a színek alkalmazása a grafikában. Eleinte két színt alkalmazott, csak alapszínt és a vonalak színét a tartalomnak megfelelően.

A főiskola nyári művésztelepein egyéni ízű pasztelleket készített, melyek színben is kiérleltek.

Portrék, tájképek születtek Ózdon, Sárospatakon, Tatán, Leningrádban. Több mint 300 pasztellt készített,

Első kiállításait ezekből a pasztellekből és grafikákból rendezte a főiskolán és az Újpesti Minigalériában (1966, 1967, 1968).

Benyó Ildikó a rajzolást tartja a legfontosabbnak, minden grafikához vázlatot készít. Rajzaiban az életöröm, a jóságra való vágyakozás, a magányos ember, a boldogan táncoló szerelmespár jelenik meg.

Kezdetben önarcképeket rajzol, kutatja az arc különböző rezdüléseit, kifejezéseit, amely meghatározó jellegű grafikáiban (II. kép).

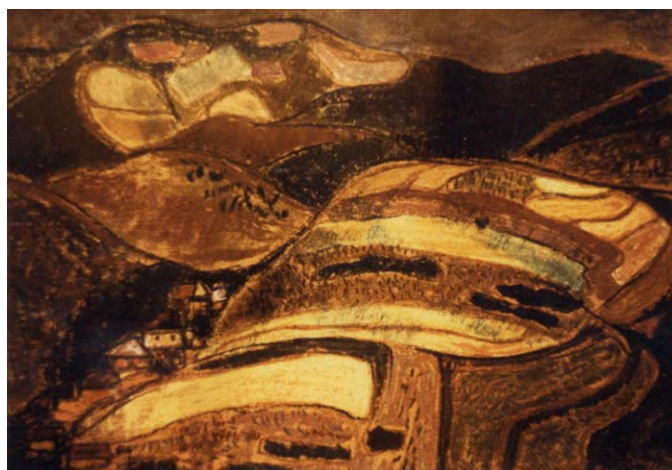
Az emberközpontúság a jellemzője minden későbbi kompozíciójának.

Rajzai ízesek, közvetlenek, sokszor visszatérő gondolatait újra és újra megfogalmazza.

Rajzkiállítása 1985-ben volt Hódmezővásárhelyen, a Tornyai János Múzeumban és Pásztón, a Kisgalériában.

Rajzaiból kiállítást rendeztek a Zirci Galériában 1987 áprilisában.

Rajzait és grafikáit, a kiállítás anyagát a Barátság Grafikai Gyűjteménynek ajándékozta.

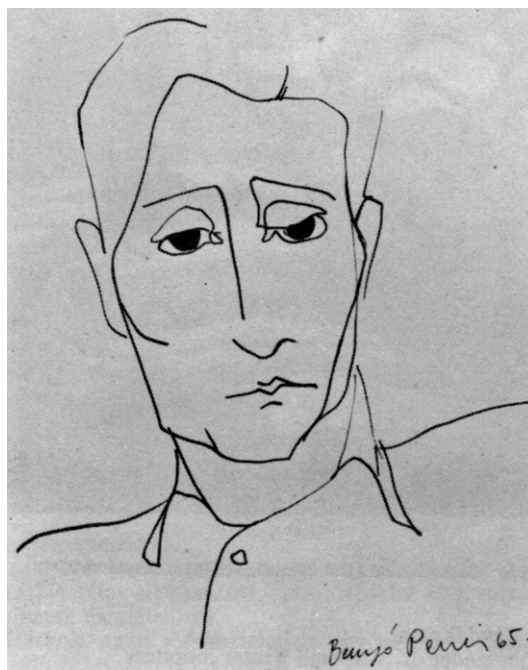

2. kép Ózdi dombok, 1966. Pasztell, 37x53 cm. Magántulajdon

Megnyitóbeszédet dr. Vlastimil Vinter mondott.

A hódmezővásárhelyi Tornyai Múzeumnak és a pásztói Csohány Grafikai Gyűjteménynek is ajándékozott rajzokat, grafikákat.

Benyó Ildikó rajzait szemlélve megállapíthatjuk, hogy tusrajzait is olyan életszeretet hatja át, mint színes linómetszeteit és a színes fametszeteit; az a humanista, emberközpontú ábrázolás mégis mai, új formában ölt testet, gondolok itt az Ölelkezők című rajzra és a Jegyespár című rajz szerelmespárjára, vagy a Tengernél című rajzra. Ezeken a rajzokon finom, szinte már már zenei ritmus felidézését keltik a vonalak, a szerelem ábrázolása amúgy is ritka mai képzőművészetünkben. Benyó Ildikó a tiszta, őszinte érzéseket örököltette meg és örökíti meg ma is, persze más aspektusból ... Rajzai sokoldalúak, művészetének nagy részét alkotják tusrajzai, ezek a rajzok nemcsak mesterségbeli tudásról vallanak, hanem lírai látásmódjukról, őszinteségről, magabiztosságról, az emberi ábrázolás olyan erős készségéről beszélnek hozzánk, mely valóban meggyőz bennünket szépségével, gondolatiságával, egyszerűségével. A szüleiről készült rajzok egy-egy megragadott pillanatot ábrázolnak, mégis olyan tömören megfogalmazva, hogy sikerült kifejeznie

3. kép Papa portré, 1965. Tustollrajz, 27x21 cm. A művész tulajdona

néhány vonással a sok megpróbáltatástól elfáradt embert, a reménykedő és jóságot adó szülő arcmását.

Több évig segítették szülei a főiskolai tanulmányok után, hogy szabadon tanulhasson, fessen.

„Csehov színpadára vonatkozva hallottam ezt a kifejezést: »érzelmi realizmus«. Ha Benyó Ildikó grafikáit, linóit akarnám jellemezni, talán ezt a terminus technikust használnám most is. Alakjai gyakran meztelenek, akár az ember: állig begombolkozva is szépek és tiszták, jók, meztelenségükben is árvaságba öltözöttek. E póreségen az sem változtat, hogy ha talpig ruhába öltözteti őket, földig érő magánylepelbe.”

Kelényi István, 1969

4. kép Szerelmesek, 1971. Tustollrajz, 29x19,9 cm. A művész tulajdona

Benyó Ildikó azok közé a művészek közé tartozik, aki sokat akar megtudni az emberekről, élményein, emberi kapcsolatain sokat medítál. A küzdelmek, érzések szépségét fejezi ki, biztatja, erősíti az embereket. A család és a béke gondolata sokszor feltűnik rajzain, a természettel karöltve. Virág, csónak, vízpart, vár, játékok és növények rajzai kiegészítői.

Sok vázlatot, tanulmányt készített nővéréről, későbbi kompozícióiba ezek a mozdulatok beleépültek, kifejezést találtak mondanivalójához. Judit nővérem című pasztelljén ünnepélyesség, céltudatosság fejeződik ki. Költő nővére sok versével inspirálja. Képein gyakran megnyilvánul a költőiség, határozott vonalvezetéssel adja meg a formai szépséget.

Rajzol ecsettel, tollal, pittkrétával, diófapáccal – ez a lelkesültsége sohasem szűnik meg, bárhova kerül, mindenhol a rajzzal beszél el mondandóját.

5. kép Férfi kecskével, 1988. Tustollrajz, 29,8x20,9 cm. A művész tulajdona

„Grafikáinak jellemzője az igényes előadásmód. Kevés vonallal építi fel kompozícióit, amelyek leginkább egy-egy fiatal nő, vagy fiatal férfi alakjában jelennek meg, finom, gyengéd, vagy szenvedélyes mozdulatokkal ábrázolva. Akkor is a boldogság, életöröm jelképei ezek, a fiatal testek, ha szomorúan vagy elégikusan bánatba merülten lépnek elénk. Rajzain a természet majd mindig jelen van, mintegy az élet nagyon fontos színtere. A szép, mezítelen testek harmonikusan élnek együtt a táj fáival, virágaival, madaraival ...

6. kép A nagy vadászat, 1971. Linóleummetszet, 33,5x53 cm. A művész tulajdona

A szeretettel megragadott portrék karakteréből kibontott lelki hangulat hű ábrázolója. Emberközpontúsága, őszinte rácsodálkozása mindenre, ami körülötte történik, a csendes szomoruságok és boldog lelkendezések váltják ki belőle a teljesség kimondásának művészetét...”

Kratochwill Mimi, 1986

Utazásai során sokat rajzolt, mégis többnyire fejből készültek rajzai. Bonyolultabb kompozíciókat rajzol az 1970-es években.

Mártély a legkedvesebb számára, ahol hónapokig rajzolt, pasztellezett, festett. Az egyszerű vidéki élet, a természetközelség az ihletője. Itt találja meg új grafikai kifejezési formáját, mely később linóleummetszeteiben mutatkozik meg. Mindig a természetből merít, rajzaiban jelen van a természet kis darabja.

Fülöp Erzsébet festőművésszel Hódmezővásárhelyen ismerkedett meg az Alkotóházban, 1970-ben. Sok jó tanácsot adott kiállításaihoz és figyelemmel kísérte műveit.

A hidegtű és rézkarc technikával a 70-es években három sorozatot készített. A „Véges és végtelen”, a „Szerelem” és a „Lovas” sorozatát ez időben készítette (V. kép).

Ekkor már nagyobb méretű linóleummetszetek kerültek ki keze alól, melyeket spontán metszett, nem rajzolta elő a dűcot, csak felvázolta.

A „Nagy vadászat”, a „Sámson” című linóit úgy metszette, hogy metszés közben improvizált. Több fekete felületet hagyott, negatív és pozitív vonalak váltogatják egymást, fény, árnyék hatású a megformálásuk. Többalakos kompozíciók ezek, a háttérben kis figurákkal. Linóleummetszeteit többnyire Hódmezővásárhelyen készítette, műterme még nincs Budapesten. Az itt készült metszetek megtartják a rajz lendületét. A mese és a bibliai megfogalmazás időszaka ez. 1973-ban ismerte meg Seregi József szobrászművészt. Néhány grafikája, fametszete tömör, szoborszerű megfogalmazású. Barátja megtanította követ faragni és Ildikó néha elment a Lehel úti műterembe, hogy megnézzék a szobrászok munkáját.

A „Ne sírj anyám!” című linóleummetszeten újra látjuk a három lánytestvér alakját, akik egymáshoz közel állnak, sorsuk azonban más, külön úton járnak. Elszántan néznek előre, szüleik velük szemben meghatódva, biztosan remélve, hogy beteljesedik sorsuk.

Linóleummetszeteit a Ferencvárosi Pincetárlaton mutatta be Dr. Maksay László művészettörténész, és ezt a kiállítását 1971. május 14-én nyitotta meg.

Benyó Ildikó linóleummetszeteinek egy részéhez a vázlatok Hajdúböszörményben, Sóstón, Mártélyon, Zsenyén készültek. 1974ben kapta meg a Derkovits Ösztöndíjat, mely nagy jelentőségű volt indulása idején.

1970-ben lett a Képzőművészeti Alap tagja.

A Stúdió „Hazám” című pályázatán díjat nyert. Megfeszült erővel készítette a színes linókat, minden napot kihasználva. Ezeken a korai linókon az ember küzdelme fejeződik ki leggyakrabban, az ifjúkor szenvedélye és a megpróbáltatások szomorúsága.

A „Hazám” című pályázaton Az élet töredékei II. színes linóleummetszetével emelkedett ki. Nagy lendülettel metszette linóit, egységes formanyelvét, színvilágát ekkor alakította ki.

Az első két lapon a sárga, vörös, halványzöld színek dominálnak, visszatér a vörös szín a lilával és a kékkel.

Vad színskombinációkat láthatunk ezeken a lapokon, szokatlanok és újszerűek metszetei.

Az őt körülvevő világ emlékképeit idézi fel, mint például a kis bohóc, furulyázó gyerek, sátán vasrózsával, bodros felhők, fák, gyümölcsök, virágok, és megannyi természeti jelenség.

Drámai tömörség, melankólia sugárzik gondolatvilágából.

Némelyik linója álomszerű látomás, a szenvedélyes szerelem, érzelmek intenzív megragadása.

1972-ben kezdte el a többszínű linóleummetszeteket, sokat ihletett a szülőföld, Zalakoppány, Zalaszentgrót és vidéke.

Grafikáin gyakran visszatér gyermekkorai élményvilága, szépsége.

Színes linóleummetszeteit a Fiatal Művészek Stúdiója Dózsa György úti műtermében készítette.

7. kép Az élet töredékei I., 1972. Linóleummetszet, 42x61 cm. A művész tulajdona

8. kép Az élet töredékei II., 1972. Linóleummetszet, 42x61 cm. A művész tulajdona

Az élet töredékei I. 1972

Zalai dombok között

Benyó Ildikó gyermekkori táját idézik a narancssárga ég alatt vörös színben úszó dombok, benne Máter Dolorosa kis szobrával, egy kislánnyal, a zalai kastéllyal, kőhíddal, szőlőkertekkel, szerelmespárral, almafával és egy jegyespárral.

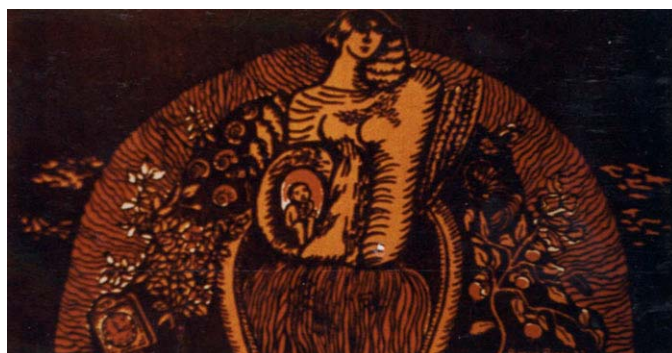
A mű középpontjában a hegytetőn fekvő meztelen, fiatal nő alakja van, dús fűben, napfényben ragyog.

A művésznő az ifjúság szépségét hirdeti, a tájban megjelenített szerelmeseket, akik fölött feltűnik egy fekete, sötét ruhába öltözött cilinderes férfi, ez a férfi az idő múlására figyelmezteti a szerelmeseket.

Az élet töredékei XIV.

1973 Kő-anya

A mű szoborszerű kompozíciója, sűrítettsége, elvontsága drámaian megrázó. A fiatal anya megálmodott csecsemőjével néz az örökkévalóságba. Vadrózsabokrok ágai, óra jelzik az idő végtelenségét, narancssárga, égő színekkel felmagasodik az anya alakja, testében saját teremtményével, kisgyerekeivel.

9. kép Kő-anya, 1973. Linóleummetszet, 31x59,5 cm. A művész tulajdona

Színei dinamikusak, élénkek, erőteljesek, ebben a sorozatban, melynek „Az élet töredékei” címet adta. Újszerű megjelenítési mód, színvilág jellemzi. A szakma ekkor figyelt fel grafikai munkásságára. Ezekből a színes linóleummetszetekből a Stúdió Galériában rendeztek kiállítást 1974-ben. Kiállítását Dr. Dömötör János múzeumigazgató nyitotta meg.

„Talán nem véletlen, hogy a sorozat a Zalai dombok között című kompozícióval kezdődik, hiszen a képen első pillantásra is érződik a hazai táj jellegzetes derűje, az indulás és elszakadás nosztalgiája, amely a felbontott térben valóság feletti, vagy tán nagyon is valós elemeken keresztül jut kifejezésre. És talán az sem véletlen, hogy a töredékeket a grafikus a kiállítás egyik legjobb képével, a Kő-anya című alkotással zárja, amely kimozdíthatatlan, zárt szimbolikájával az említett töredék alfáját és ómegáját adja.”

Páncél Imre, 1975

10. kép Kisgyerek szőlővel, 1973. Linóleummetszet, 43x60 cm. A művész tulajdona

Az élet töredékei XIX. 1973.

Kisgyerek szőlővel

Szőlőlevéllel koronázott fiatal nő bal kezében megálmódott kisgyereket tartja. Egyik szemében a fájdalom, másokban az öröm fejeződik ki.

Fiatal férfi arca látszik a gyárkémények előtt, mintegy jelzésszerűen szimbolizálva a nagyvárosi életet. A rózsaszín égen felhőfoszlányokat látunk, a nő arca olyan kék, mint néha az égbolt. Visító-kék ez a női arc, melynek fájdalmát csak a kisgyermek játékos alakja oldja fel, aki egyik kezével egy érett szőlőfürtöt érint.

„Benyónak megvan az a rendkívüli képessége, hogy képei sokoldalúak, kifejező erejük nagyon erőteljes. Szabad fantáziájának igen figyelemre méltó szerepe van, a realista részleteket teljesen sajátos módon formálja meg, a szabad megformálás az uralkodó egyéniségében.”

Kalevi Salomaa, 1975

„Benyó Ildikó jellemzője a dinamizmus, sok erőteljes színt használ, elbeszélés-szerű metszeteiben. A néző a fájdalomtól megdermed, annyira, hogy tanácstalan állapotba kerül, nyilvánvalóan visszatükröződik nála a mítoszok meghatározó jellege. Erős mondavilág jellemzi, színei tündökölnék, mint az ékszer a Böszörményi Vénusz című grafikáján. Benyó Ildikó felhasználja a linóleum hajlékonyságát, fel nem tárt lehetőségét.”

Mika Suvioja, 1975.

Budapest külvárosában lakott 1973-ig. (Angyalföld, Hegedűs Gyula utca 104-ben.) Lakásuk ablakából üzemeket, gyárkéményeket látott. Rajzain szerepel a gyárudvar és egyik linóleummetszetébe is belekomponálta a két kéményt, az üzemek hullámpalás tetejét. A konyhasztalon tudott rajzolni, a lakás igen kicsi volt. Édesanyjával a Duna partjára gyakran mentek napozni és nézni a Dunát, amint úsznak rajta a hajók. Néhány pasztellt készített erről a vidékről.

1973-ban költöztek szüleivel és nővérével Óbudára, az új lakónegyed panelházainak egyikébe. (III. kerület) Lett egy nagy szobája, itt festhet és grafikáit is itt nyomtatja kézzel. Óbuda rajzaiban nem jelenik meg, sem grafikáiban. Egyéniségét lakókörnyezete nem formálta erőteljesen, nem konkrétan jelenik meg művein, csak annyira, hogy gondolatai köré csoportosította kompozícióiban egy-egy ihletett pillanatban azokat a tájakat, melyekben valamilyen érzelmi, gondolati telítettség érte el.

Inkább a természet, ami vonzza.

Élete, szerelme, a vele megtörtént érzelmi konfliktusok analízise jelenik meg újra és újra grafikáiban (IV. kép).

A fametszés technikáját 1974-ben ismerte meg Egerváron a Nemzetközi Művésztelepen. Stano Dusan tanította. Zalaegerszegen a Göcseji Múzeumban rendezett kiállításon nívódíjat kapott.

1975-ben ismét meghívták a Nemzetközi Művésztelepre, Egervárra. Festéket, fadúcokat, papírt és nagy termet kapott egy hónapra. Minden nap 10-12 órát metszve, többszínű fázisnyomathoz metszeteket készített. Ezek a fametszetek kiérlelődött lapok. A színek visszafogottabbak, érzékenyebbek, a kompozíciók egyszerűek, meditatívak. Gondolatiságukban korunk atmoszféráját fejezik ki. Egerváron ismerte meg Marja-Liisa Mäki-Penttilä szobrászművészt. Grafikái ekkor elvontabbak, gondolati tömörség jellemzi kompozícióit. „Szoborkert” című metszete is ezt tükrözi. A Művelődési Minisztérium megvásárolta.

Tíz napos meghívást kapott Finnországba Marja-Liisától. Megismerhette a finn nagyvárosokat: Oulu, Tampere, Helsinki, Lahti – és festőket, szobrászokat: Matti Koskelát, Ritva Leinont, SirkkaLiisa Lonkát, színműírót: Yrjö Juhani Renvallt.

11. kép Judit nővérem portréja, 1975. Olaj, vászon, 80x60 cm. A művész tulajdona

Találkozás a metrón

Az örökmozgó szélben áll egy szerelmespár, két oldalt a metró síneket látni.

A szerelmespár keze jelzi csak, hogy összetartoznak.

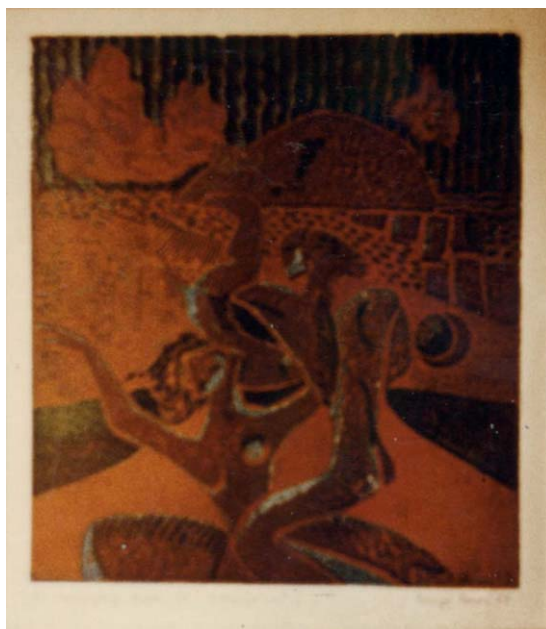
A sínek, a kéz, a mennyezet fényesen, sárgán borul a föld alatti világra; erre a különös építményre, mely ugyanúgy, mint a föld feletti tér, tele van titkokkal, várakozással és reménnyel. A kompozíció tele van dinamikával, a városi élet mozgalmasságával, s azt jelző végtelenség érzetét keltő elemekkel.

Valami titokzatosságot érzünk a metrón találkozó szerelmespár alakjában (VI. kép).

A reménység képei VIII. 1975

Repülés

Ez a kép is az emberrel kapcsolatos, az ember kiszakadásával a világűrbe. A repülést idézi, mely mindig elszakadást jelent, búcsúzást és újabb vágyakozást, de itt, ebben a repülésben eksztatikus elragadtatás érződik, ahogy a nő és férfi egymás közelében, széttárt karral lebeg.

12. kép Repülés, 1975. Fametszet, 29x26 cm. Magyar Nemzeti Galéria tulajdona

Itt a fölfokozott mozgás képzete tűnik ki, a narancs színe szinte erotikus kavargást láttatja zöld és kobalt színek egybeolvadása pedig az ifjú erő dinamizmusát.

Csak jelzésszerűen látni a repülőgép körvonalait, mely felett az előtérbe helyezett két erőteljes figura hangsúlyozódik ki. A vonalak szervesen kapcsolódnak bele a témába, az emberi alakok megjelenítése zenei hangulatot sugall, ez a kép feszül és felgyorsuló iramával távoli, elképzelt boldogság ábrándjába visz el bennünket.

A reménység képei XIV. 1976

Világűrben

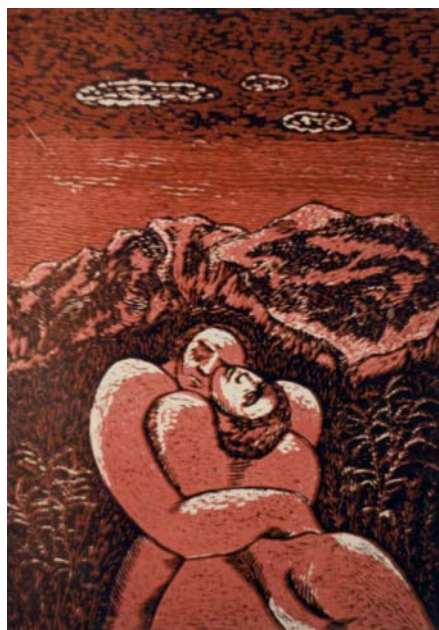
A XX. századi ember kiszakadt a Föld vonzerejéből, ezt a rendkívüli eseményt idézi a „Világűrben” című színes fametszet. Izzó, vörös légben az első űrhajós emlékét hangsúlyozza ki a művész, azt a nagyszerű érzést, mely szárnyat adott az emberiségnek új bolygók felé.

13. kép A reménység képei XII. 1976. Fametszet, 41 x29 cm. Magántulajdon

14. kép

15. kép Ölelés, 1985. Fametszet, 40x29 cm. Magántulajdon

Fametszeteiből rendezett kiállítást a Ferencvárosi Pincetárlaton 1978-ban. Zalaszentgróton, ahol gyermekkorában élt – 1977-ben rendezte meg a dr. Hamburger Jenő Művelődési Központban grafikai kiállítását. Unokatestvére, dr. Benyó Marianna segítette megszervezni a megnyitást, ő mutatta be a zalai közönségnek, szülővárosának eddigi munkásságát. Emlékezett iskolai éveikről, mikor Benyó Ildikóval együtt sétáltak a zalai szigeten, réteken és ő vázlatokat készített noteszébe.

Állást kellett vállalnia 1977-ben. A Gép- és Felvonószerelő Vállalat üzemi lapjának képszerkesztője lett. Szabad munkaköre mellett tovább metszette fametszeteit.

1973-tól gyakran jár ki nővérel és apjával Pilisvörösvárra. Együtt kertészkednek. Ott találkozik néha barátaival. A csodálatos panoráma, a hegytető fenyveserdeje örök vigasztalója.

16. kép Csók, 1986. Fametszet, 40x29 cm. A művész tulajdona

Itt készült több olajképe, pasztellje, melyek egyszerűen megfogalmazott tájkompozíciók. Édesanyja emlékét újra és újra felidézi, a kert mélyét rajzolja, ahol édesanyja növényei virítanak, melyeket ő ültetett rajongással, szeretettel. Nehéz perceiben itt nyugszik meg, a csendes hegyoldalon.

1980-ban vesztette el édesanyját. Nagyon nagy megrázkódtatás volt számára. Egész életében együtt küzdöttek, természetszeretete nagy hatással volt rá.

Életkörülményei a nyolcvanas évek elején megnehezültek. Édesapját 1985-ben megoperálták. Legkisebbik húgát is támogatta. Nem utazhatott hosszabb időre művésztelepre sem festeni, rajzolni.

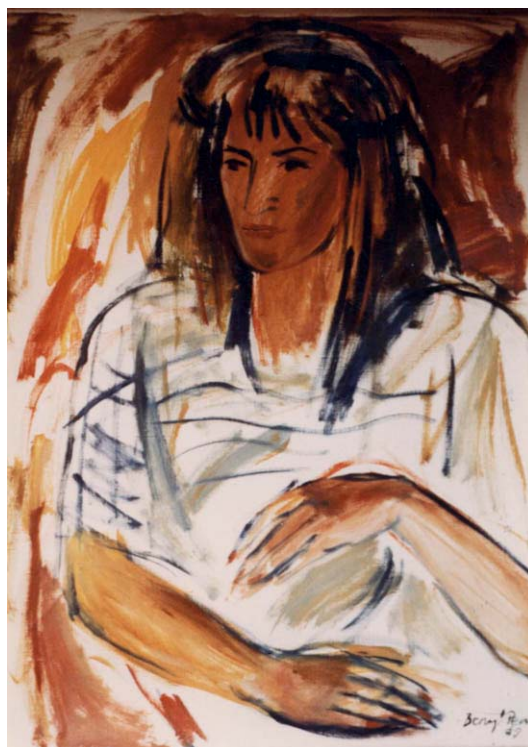

17. kép A két filozófus, 1989. Fametszet, 40x29 cm. A művész tulajdona

Ebben a nehéz időszakban mégis vállalkozott arra, hogy munkásságából válogatott kiállítást rendezzen a budapesti Pataky Galériában. A három nagy teremben bemutatta színes linóleummetszetei, rézkarcai és színes fametszetei legjavát 1985-ben, dr. Dömötör János művészettörténész nyitotta meg, aki több éven át figyelemmel kísérte munkáját. A kiállítás anyagát nővére, Judit és Csűrös Miklós válogatta.

A Művelődési Minisztérium ösztöndíjával egy hétre tanulmányútra ment Prágába. A csehszlovák kortárs festő-grafikusművészek munkájával ismerkedett meg 1985 őszén.

1986. február 27-én Faludi Sándor a Csohány Baráti Kör titkára nyitotta meg fametszeteiből és rajzaiból rendezett kiállítást Tiszafüreden. A Pásztói Képzőművészeti Gyűjteménynek ajándékozott 22 db tusrajzát és 23 db fekete-fehér fametszetét mutatták be.

18. kép Clarisa, 1989. Olaj, vászon, 101x81 cm. Magántulajdon

A 18. sz. „Kaeszy Gyula” Faipari Szakmunkásképző Intézetben 1985-től 1988-ig kiállítások rendezésében is részt vállalt. Kortárs szobrász-, festő- és grafikusművészek alkotásait mutatták be, 1986 januárjában nyílt meg itt, az iskola aulájában a Véges és végtelen című hidegtű sorozatából kiállítás.

Több könyvkiadónál megbízták könyvcímlapok elkészítésére, többek között ő tervezte meg Benyó Judit: Szerelem-madár című verseskönyvének címlapját, valamint az Extázis alkonatban, Az éjszaka mágusa című verseskönyveinek címlapját is.

Grafikáiból kiállítást rendeztek Békéscsabán, az Ifjúsági Házban 1971-ben, Varsóban a Sajtó és Könyvklubban 1971-ben, a MALÉV KISZ-klubban 1971-ben, a Madách Színházban 1972-ben, Hódmezővásárhelyen a Medgyessy teremben 1974-ben, Finnországban a Messilä Galériában 1975-ben, Mäki-Penttilävel közösen.

Számos országos és külföldi kiállításon szerepeltek grafikái, ezek közül szerepelt a Stúdió éves kiállításain 1970-től 1981-ig, a Műcsarnok SZOT-kiállításán 1970-ben, a hódmezővásárhelyi Őszi Tárlat kiállításain 1970-től minden évben, Új művek műcsarnoki kiállításán 1971-ben, a nemzetközi művésztelepek kiállításain; Sóstó-Nyíregyháza 1970, Hajdúböszörmény 1971, a Miskolci Grafikai Biennálén 1971-ben és 1987-ben, a Stúdió grafikai kiállításain: Balassagyarmat 1971, Salgótarján 1972, a Debreceni Nyári Tárlaton 1972, a Szegedi Nyári Tárlaton 1975, 1976, 1977, 1978, 1979, 1981, 1988, az Egervári Nemzetközi Művésztelep kiállításain Zalaegerszegen 1974, 1975-ben, a Műcsarnok Jubileumi kiállításán 1975-ben, Magyar Nemzeti Galéria 1975, Magyar Kisgrafika Csók Galéria 1975, a Stúdió pályázati kiállításain: Miskolc rajzpályázat, Michelangelo, Ember és alkotása 1976, Adypályázat 1977, az Egri Akvarell kiállításon 1978, Hatvani Galéria Magyar Tájak

19. kép Édesapjával, 1981

kiállításán 1978, Bydgoszcz Nemzetközi Művésztelep kiállításán 1980ban, Művészek az üzemekben, Magyar Nemzeti Galéria 1980, Csepeli Munkásotthon kiállításán 1982, Stockholm 26 grafikus kiállításán 1983, Nemzeti Galéria Országos grafikai kiállításán 1983ban, Prágában „Újságírók a háború ellen” című kiállításon 1983, Mai magyar képzőművészek kiállításán a Múcsarnokban 1984-ben, Besztercebányán a Fametszet Biennálén 1984-ben, a franciaországi Nemzetközi Művészeti Biennálén Mentonban 1976-ban, M. Képző- és Iparművészek kiállításán Budapest, Múcsarnok 1988, Szófia, 1988. A Vöröskereszt Családvédelmi Pályázatán a Vöröskereszt különdíját kapta 1987-ben.

20. kép Nagybátyjával, Benyó Istvánnal, 1988

Jelentős esemény volt 1988 márciusában, 100 db-ból álló ajándékozott grafikáinak válogatásából nyílt kiállítása a zalaszentgróti Tömegszervezetek Házában. 1988. március 28-án dr. D. Fehér Zsuzsa művészettörténész nyitotta meg Csíkos Mártonnal, aki sokat fáradozott állandó tárlatának létrehozásában. Segítettek ebben még a Zalaszentgróti Városi Tanács munkatársai, a Művelődési Központ, a Népfront, gyárak és üzemek, valamint a Zalaegerszegi Nyomda dolgozói. Gyermekkorának városa megújult, műemlékeit restaurálják, teljes szépségében látta viszont a lakóházat is, ahol az 50-es években több család is lakott az ő családjukkal együtt.

21. kép Zalaszentgrót Tömegszervezetek Háza, 1988. március 28.
Állandó kiállításának megnyitása, a képen dr. D. Fehér Zsuzsa
művészettörténész, megnyitóbeszédet mond Csíkos Márton

1988 júliusában két hetet töltött a Hajdúböszörményi Nemzetközi Szimpóziumon. Egyik legjobb olajképét ihlette a hortobágyi táj, a Tüzes napsütés Hortobágyon című kompozíciót, mely szerepelt 1989-ben a Hajdúsági Nemzetközi Művésztelep Jubileumi Kiállításán, Budapest, Ernst Múzeum. Hajdúböszörményben készült a Férfi kecskével című képe, mely végtelenbe néző férfi alakjával a világért való féltést fejezi ki.

1989. június 29-én nyílt meg a budapesti Duna Galériában MarjaLiisa Mäki-Penttilä-val együttes kiállítása. A finn szobrásznő legújabb szobraival és Benyó Ildikó olajképeivel mutatkozott be a közönségnek, egészen a hetvenes évektől a legújabban festett képeiből válogatott.

Dr. Feledy Balázs és Arto Mansala mondott megnyitóbeszédet.

22. kép Washington, The World Bank Art Society,
1989. október 4. fametszeteinek kiállítása.
Megnyitóbeszédet mond dr. Várkonyi Péter nagykövet

1989. szeptember 26- október 27-ig a Világbank Művészeti Társaság megrendezte színes fametszeteinek kiállítását Washingtonban. Harminc művet állítottak ki. A megnyitón rövid beszédet mondott Dr. Várkonyi Péter nagykövet, Willi Wapenhans, a Világbank elnökhelyettese és Claudette Ducran.

Dr. Carol Pulin művészettörténész 1989. október 13-án a Kortárs grafikáról tartott előadásában beszélt Benyó Ildikó fametszeteiről. Eredetiségét emelte ki.

1989. november 3-án nyílt meg Helsinkiben a Magyar Köztársaság Nagykövetsége Kulturális és Tudományos Központjában színes fametszeteinek kiállítása. A kiállítást Nyirkos István igazgató és Hargita Árpád nagykövet nyitották meg. Az érdeklődés igen nagy volt. A finn művészvilág körében arattak sikert színes fametszetei. Leginkább Az este Hortobágyon, Tűzimádó, Szerelmesek, Tisza partján, A két filozófus című fametszetei tetszettek a finn műértőknek.

Benyó Ildikó részt vett a megnyitó ünnepségen, egy hétig volt Helsinkiben. Mäki-Penttilä látta vendégül. Nagy utazást tett Keuruba és Yyvaskylä-ba barátaival.

Szuggesztív erővel hatott rá a vad, ősi természet nyugalma, a Finn-öböl szépsége, a modern finn építészet.

Dokumentumok:

Benyó Ildikó ismét azok sorát gyarapítja, akik a Dunántúlról indultak és megragadta őket az Alföld, Vásárhely és Mártély. Ez az alföldi rokonszenv azonban nem tanya, parasztportré vagy életképfestésben jelentkezik nála. Közössége a vásárhelyi iskolával elsősorban etikai, művészi, magatartásbeli. Ez mindenekelőtt mélységes humanizmusában mutatkozik meg. Ezenkívül ide kapcsolja realista, olykor látomásos realista megjelenítési módja is.

Kiállított linói sorozatot képeznek – Az élet töredékei címmel foglalta össze őket. A kompozíciós elv nem önéletrajzi időrendiség, így szabadabb, kötetlenebb a képek által mozgásba hozott nézői asszociáció. Benyó Ildikó világképében az életigenlés, az életöröm a meghatározó, de nem valamilyen hedonisztikus áradás formájában. Érzéki és értelmigondolati átélés mértéktartó együttese ad sajátos, egyéni ízt, jelleget metszeteinek.

Az egészséges görög életérzés úgy van jelen a lapokon, hogy Benyó Ildikó is szereti és gyakran építi be műveibe az emberi test látványát. Az általános emberi mondanivaló, az egyetemességre való törekvés a helyi szín motivációjával egészül ki festői világában. Ilyen a falusi öreg templom körüli parasztemberek és a fiatal női aktok együttélése a III. lapon. Ezenkívül örömmel fedezzük fel a mártélyi szélmalom ihletését a lírai, modern Piétán (XVII). Benyó Ildikó valóságot és képzeletet, álmot és realitást egybeötvöző világában az alakok chagalli lebegése is hiteles. A linóleummetszeteknél határozottan körülírt, erőteljes formák és dekoratív felületek érvényesülnek. Benyó Ildikó ismeri és jól szolgálja a műfaj törvényeit. Színei általában harmonikusak, dekoratívak. Szívesen alkalmazza a kék, szürke, lila árnyalatait, jellemző rá a színdinamizmus. Erőteljes kolorizmus érvényesül a I., II. lapokon. A vonalak mozgalmassága, dinamikája pedig a VII., XI. metszeteken ragad meg bennünket.

Munkásságának új szakaszát jelentik a színes fametszetek. A keleti színes metszetektől eltérően nála nem az árnyalatok átmeneti finomsága és gazdagsága, hanem a vonalak színe, ereje és expresszivitása érvényesül.

Világában még szorosabban összefonódik a realitás és a képzelet. Érzelmi telítettségében elkerüli az érzelmösséget, az emlékképekben éppúgy, mint nagyívű sorozatában: A reménység képeiben a meditatív önvizsgálat jut kifejezésre. Műveiben az érzelem és a kompozíciós fegyelem egysége valósul meg. Mostani kiállítása jól példázza magatartásbeli és művészeti-etikai következetességét és egyben meggyőzően igazolja az életmű folytathatóságát, lehetőségét a megújulásra.

Dr. Dömötör János

Pataky Galéria katalógus előszavában 1985. VIII. 9

Másfél évtized alatt többször is láthattam, több-kevesebb rendszerességgel Benyó Ildikó képeit, tehát fejlődésében, alakulásában szemlélhettem azt az életművet, melynek egy töredékét, nagyjából az utóbbi tíz év anyagából készült válogatást láthatunk itt együtt.

Életműről beszélek, mert formakultúrája, tematikai változatossága és szemléleti gazdagsága miatt megilleti ez a szó. Az életmű a változatosságban egységet, a többszólamúságban harmóniát, a nyíltságban biztonságot jelent. Egy jó kiállítás, vagy egy jó kép mindent elmond a képek és még inkább alkotójuk erkölcséről. Stendhal mondotta, vagy másfél évszázaddal ezelőtt, hogy a festészet megszerkesztett morál. Azóta ismeretes ez, még ha néha megfeledezünk is róla, de ezt minduntalan el kell mondani ha egy tehetséges művész alkotásaival találkozunk. Benyó Ildikó makacs, következetes művész. Az artikulátlanság, a tagolatlanság tobzódása idején ragaszkodik a világos tagoltsághoz, a formai határozottsághoz, a színek ünnepi öröméhez. Szép színeket, szép alakokat, megnyerő motívumokat alkot, festő, grafikus, aki merít az irodalomból és a zenéből, a görög mitológia ihletése nyilvánvaló nála; mégsem irodalmi festő, nem egy történetet illusztrál, hanem egy-egy sorsot ábrázol. Fametszetei, hidegtűvel készített alkotásai önálló, öntörvényű művek, abból merítenek ihletet, tapasztalatot, ami a zenében és az irodalomban is közös, a költészetből. Világosan tagoltak ezek a képek, és kétértelműek, sokértelműek, együtt is, külön-külön is. Az esztétika bizonyos törvényei két és félezer év óta nem változnak, Platon figyelte meg először, hogy a jó művek kétértelműek.

Benyó Ildikó szinte valamennyi művén nyílt vagy rejtett motívumként ott az ég.

Néha lezárja a képet, a látványt, máskor meg a képen, kereten túlra vezet, a végtelen ígéretével. Néha az ég, vagy legalább is csillagjai hasonlóak a földi dolgokhoz, máskor meg elkülönülnek tőlük. Ezeknek a képeknek, mindnek együtt és külön-külön váltakozó a ritmusuk. Benyó Ildikó művei egyszerre emlékeztetnek a realista regény aprólékos, tárgyi leírására és a költészet fölényes nagyvonalúságára. Elég, ha csak a Nagy Univerzumban című fametszetére hivatkozom, ahol az ülő lány egy-egy vonása és az elmozduló kastély, valamint

a bizonytalan csillagok motívumai költői realizmussá lényegülnek át. Benyó Ildikó sajátos, önálló világot teremtő képei megérdemlik a szakma és a közönség figyelmét.

*Ferenczi László irodalomtörténész
Kiállítási katalógus,
Páztó, 1985*

„Törekvéseit illetően realista alkotó, de nem az a művész, aki ne mutatna túl a realitásokon. Tud és mer elvonatkoztatni szűkebb valóságától, képes elemezni és kritizálni önnön élettapasztalatait, rendelkezik a művészi talentum ama készségével, amely a megismert és kiismert részleteket új konstrukcióba, új szintézisbe rakja, egyéni ízű, ám mégis közösségi tartalmú filozófiává szélesíti. A lapok legfőbb értékét a bennük megnyilatkozó világszemlélet optimizmusa, életigenlő jellege adja meg, az a sajátos előadásmód, mely a szürrealizmus metodikája szerint egyszerre jeleníti meg az álmot és a realitást.”

Tasnádi Attila, 1985. június 14., Népszava

„Álomvilág ez, mely a mindennapi életből fakadva szebbé, nemesebbé varázsol mindenkit, akit akár párvonalú rajzain, akár egy mozdulat szépségében örökít meg. Szorgalma, erénye, mint minden igaz művésznek, mely nem engedi meg a pihenést, ötvözi érc-keményné művét...”

*Bér Júlia festőművész,
Zirc Barátság Galéria kiállításán, 1987*

„Ha Benyó Ildikó munkáit jellemezzük, akkor négy különböző vonást fedezünk fel: először is, nagy érzékenység és erő sugárzik belőlük. Másodszor gazdag fantázia, poézis meggyőző ereje, harmadszor, a technika teljesen egyéni álomvilágával, mely mindig mély mondanivalót közöl, végül pedig minden színes grafikai lapnak mesészerű bűvöletét kell kihangsúlyozni...”

*Vlastimil Vinter professzor
Zirci kiállításán elhangzott megnyitó beszédből részlet, 1987*

Benyó Ildikó festményei a Duna Galériában, 1989

A Képzőművészeti Főiskolán, a 60-as évek második felében festett Benyó Ildikó, már akkor észrevette festői tehetségét egyik mestere és további festésre biztatta. Ezek a korai festmények kezdetben tanulmány jellegűek voltak, portrék, csendéletek, színekben és megfogalmazásukban erőteljesek és egyéniek: „Csikos blúzos önarckép”, „Korsós csendélet”.

A 70-es években, miközben nagyívű grafikai sorozatait készítette: „Az élet töredékei” című színes linósorozatot, majd később a „Reménység képei” című színes fametszetsorozatot – már ekkor gyarapodtak festményei. „Mártély angyala” című festményét 1971-ben festette, ez a festmény jelzi erős fantáziáját, eredeti festői kifejezőmódját. Szürrealista kompozíciója egy fájdalmasan szomorú női alakot láttat, ki szinte lebeg a mártélyi tájban, a vágyakozást szimbolizálja. A kiteljesedés Benyó Ildikó festészetében a 80-as években történt és ez a lendület folytatódik tovább a még nagyobb tökéletesedés felé. A 80-as évek közepén festette a szinte korszakos jelentőségű „Csokornyakkendős férfi” (1986) című festményét és a „Sárga kompozíció” (1987) című festményét (IX., XI. kép).

A „Csokornyakkendős férfi” című festménye teljesen újszerű ábrázolása a férfi-nő kapcsolatnak. A képen ragyogó narancssárga színben egy málnaszínű meztelen nő fekszik, mögötte egy kalapos, csokornyakkendős férfi. A párizsi kék, a kobaltkék szín éjszakai atmoszférát teremt, két szerelmes intim kapcsolatának sűrítését látjuk ezen a képen. Csak a nő bal kezére hajtott feje jelzi, hogy egy szomorú szerelemről van szó. Újszerűnek érzem a kompozíciót, a színek egymásrahatását, stílusában pedig nagyon expresszív és egyben elgondolkodtató ez a festmény.

A „Sárga kompozíció” már egész más aspektusból láttatja a szerelmet, az ifjúkori, boldog szerelem emlékképét látjuk, narancssárga és okkersárga fényben két szerelmest, ahogy a nap fénye előmlik a tájban, az alakok kontúrosan kihangsúlyozottak.

Benyó Ildikó, Penci képei, festményei mások, eltérőek festő elődeinél, egy újféle mítoszt teremtett, mindegyik festményét a színek varázsa süti át és leginkább jellemző a festményeiben rejtőző szenvedély, mély érzelmi átélés.

A „Táncolók” (1987) című festménye, melyet bátran festett, kárminpiros bársonyos színével az önfeledt táncolást idézi fel, a háttér sejtelmesen titokzatos, valami álomszerű tájban van ez a tánc, a kezét kinyújtó női alak és a virágkoszorús táncoló női alak varázserejű hatását éreztetik. 1988-ban készült festményei közül igen kiemelkedőek: az „Utazás Zalába”, az „Ámulat”, „Kis magzat” – ezekről a művekről lehetne hosszas elemzést írni, mindegyik mű magán hordozza a szuggesztivitás és eredetiség jellegzetes jegyeit.

Az 1988-ban és 1989-ben festett portréi: „Mimi”, „Miklós”, „Dr. Dömötör János”, „Fiatal férfi” – a festőnő mély emberismeretéről beszélnek.

Benyó Judit

Megjelent a Zalai Hírlapban, 1989. július 22-én

„Marja-Liisa Mäki-Penttilä szobrászata tehát egyfajta „minimal art”-hoz közelít, de mindezt tudatosan teleológiával teszi, módszeresen. Nagyon figyelemreméltó plasztikáinak kidolgozottsága. Leheletvékony festékrétegével a művek lebegőbbé, élőbbé válnak, emellett élvezhetjük a felületek művészi játékát.

Öröm, hogy Marja-Liisának immár 15 éves magyar kapcsolata van, az egervári művésztelepen volt itt először Magyarországon, de dolgozott Nagyatádon és Villányban is. Most már magyarul is nagyon szépen beszél, s csak azt kívánhatjuk, hogy ez a magyar kapcsolat a továbbiakban is legyen számára olyan gyümölcsöző, mint eddig.

Benyó Ildikót természetesen jobban, sőt jól ismerheti a kiállítás látogató közönség, hiszen a hetvenes évek eleje óta rendszeres kiállító, több egyéni kiállítást rendezett már.

A képzőművész szakma elsősorban grafikusként tartja őt számon, de aki ismeri: tudja róla azt is, hogy mindig is vonzódott a színekhez, s ez szinte törvényszerűen vitte őt a piktúra felé. Mai kiállítása azért fontos állomása életútjának, mert festményeiből itt ma rendez először kiállítást. A kezdetekhez is elvisz minket a bemutató, hiszen látható az 1971-ben készült nagyon érzékeny – „Mártély angyala”, de jellemzően azt követhetik végig, hogy mi foglalkoztatja az utolsó években a festő Benyó Ildikót, Pencit, mihez közelít és milyen módon.

Tematikája továbbra is az, melyet grafikáiban is észlelünk, az emberi kapcsolatok fontossága, az érzelmek totalitása, az egymás közti viszony művészi megjelenítése. De alkalmazott színei tisztasága, rendkívüli erőteljessége folytán felerősödnek a hatások. Lélektaniséga, a lélek rezdüléseire való koncentrált figyelme egyfajta pszichologizáláshoz is elvezeti, itt viszont a mélyben drámák dűlnak, feszültségek érezhetők, s így egyik képére sem tudunk úgy nézni, hogy bennünk is azonnal ne váltana ki valami erőteljes érzelmi reakciót.

Ráadásul az ábrázolt szituációk mind, vagy azok többsége, előttünk is ismeretes, a párkapcsolatok, a család, a szerelem közérdekű, s mindezt egy sajátos ábrázolási felfogás szembesíti velünk.

Benyó Penci lelkisége a képeken keresztül rendkívül lendületesen jelenik meg. Határozott mozdulatokkal felvitt ecset-ívei csak felerősítik képeit, melyek nem harsogóak, de választott színeik által szuggesztívek ...”

dr. Feledy Balázs, 1989. június 29.

– részlet a megnyitóbeszéből – Duna Galéria, Budapest

Benyó Ildikó, Penci festészetéről

Mindenekelőtt színei felől közelíték Benyó Ildikó képeihez. Jellegzetes és erőteljes színek ezek, de ritkán rikítóak, mint például egy krisztusszerűen felfeszített test ábrázolásakor. Szélsőséges, de tompított kolorizmusról, az érzelmvilág visszafogottságáról van szó, ez a festőnő alkatbeli jellegzetessége.

Fekvő, vagy röplő nőket ábrázol, szeretkező párokat, akik bizonyos királyi magasztosság közegebe kerülnek nála. Nem feltétlenül a beteljesülés bizonyosságát sugallják ilyenfajta kompozíciói, hanem a kölcsönös vágyakozását, vagy éppen a találkozás lehetetlenné válását.

Noha inkább a kettős portré és a kétalakos kompozíció az alapműfaja, a portréval is kísérletezik. Képei valamennyire emlékeztetnek a bizánci ikonok archaikus stílusára, rögzítik és egyszerűsítik az ábrázolt alakot. Szerelmespárjait többnyire a kívánczós nézés pillanatában jeleníti meg. Ez olyan szerkezeti sajátosságot von maga után, hogy hol horizontálisan, hol a kép síkját jobbról felül, balra alul átvágva jelennek meg a megfestett párok. Az erotikus utalások sohasem durvák, az egymástól elfordított, egymással nem találkozó tekintetek légies és elvont jeleget kölcsönöznek az alakoknak.

Ámulat című képén egy hátrahajló testű nő látható, akinek a testíve hangszereszerű tökéletességgel jelez egy fejtől az ágyékaig tartó hajlást, elágazó karja egy szertehajló fára emlékeztet. Arcát extatikus mozdulattal az ég felé emeli. Magasba emelt karja alatt tüzes fény izzik át, szinte látomászerűen. Egy szebb világ látomása ez távolabb állatokkal, közelebb egy csecsemővel. A csecsemő festményein mindig festőileg funkcionál, síkot, teret tölt ki. Nem pusztán élettrajzi motívum. Hangsúlyoznunk kell még az érzékileg szép megformálást; a női mellett, a combot és az ívelő forma, a hát plasztikus érzékeltetését.

Festészeté telítve van archetipikus motívumokkal – férfi, nő és család, legtöbbször ezek az indító motívumai. A férfi és a nő csábítja egymást, vagy szeretkezés előtti helyzetben van. A beteljesülés előttiességének gondolata szemérmességre utal, néha a nő kételkedésére, a szenvedéssel fenyegető szerelem elhárítására. Ikonográfiailag ez úgy jelenik meg, hogy részsút fekvő nőalakok nyújtják a kezüket valamilyen várt boldogság után, ilyenkor a másik térharmadot absztraktabb, a hívogatásra utaló formák töltik ki. A szerelmesek tipikus helyzetei: fekvő, vagy álló pár, és a már említett karját sokatmondóan felemelő fekvő nő. Sajátos mitológia alakul ki ezeken a képeken, östípusok és az újabb kultúra jelenségei ötvöződnek bennük.

A portré művészetében is ért el eredményeket. Mindenekelőtt családi vonzódása kapcsán festett maradandó arcképeket. Édesanyját, egykor lovagoló zsóké édesapját, nővérét többször megörökítette, önmagáról is készített arcképeket. Középpontba állítja modelljét, a grafikai megközelítésnek az a túlsúlya, amely egész festészetét jellemzi, e műfajban különlegesen érvényesül. Kiderül, hogy a grafikáiból ismert vonalas technika ezeken az arcképeken festői szemléletében is érvényesül. Lírai érzékletességgel jeleníti meg édesanyja arcát például, meghatóan szép madonna alakjában, sötét háttérből, féloldalasan megvilágított profilban.

Benyó Ildikó művészeté szokatlanul eredeti, abban ami régi benne, és még inkább abban, ami új. Szuggesztív szimbolikája az expresszionizmus hagyományaihoz kapcsolja, de színkezelésében van valami utalás az annál modernebb tradíciókhoz, az olykor kísérteties hatású modern próbálkozásokhoz. Nem szakít végleg a realizmussal, de mindig átlényegíti, átalakítja, továbbfejleszti a megfigyelt látományt. Benyó Ildikó kiállítását Mäki-Penttilä-vel együtt rendezte. Nagyon szerencsés korábbi hagyományt folytatott ez a rendezés, mert már 1975-ben a finnországi Messilä-ben is sor került műveik közös bemutatására. A hangulatot növelte Arto Mansala Finnországi magyarországi nagykövete megnyitó beszéde is.

Csűrös Miklós irodalomtörténész, 1989

*

Fontosabb irodalom

- Jancsó Ildikó: Egyetemi Lapok, 1968. május 15. Újpesti Minigalériában lévő kiállításról
- Kelényi István: Egyetemi Lapok, 1969. október 30.
- Barát Endre: Ország-Világ, 1971. június 16.
- dr. Dömötör János: Csongrád megyei Hírlap, 1974. június
- Tasnádi Attila: Népszava, 1975. június 17.
- Páncél Imre: Zalai Hírlap, 1975. június 17.
- Kalevi Salomaa: Etelä-Suomen Sanomat, 1975. április és október 9.
- Páncél Imre: Zalai Hírlap, 1977. január 15.
- Tasnádi Attila: Népszava, 1985. június 14.
- dr. Dömötör János: Békés megyei Népújság, 1985. szeptember 4.
- Ferenczi László: Kiállítási katalógus, Pásztó, 1983
- Bódi Tóth Elemér: Nógrád, 1985. október
- Csűrös Miklós: Katalógus előszó a Kaesz Gyula Szakmunkásképző Intézetben lévő kiállításhoz, 1985
- Bér Júlia: Katalógus előszó, Zirc, 1987. április 10.
- Hamar Imre: Veszprém megyei Napló, 1987. április 15.
- Csűrös Miklós: Művészet, 1987. június, 6. szám
- Kratochwill Mimi: Katalógus előszó Zalaszentgróti Tömegszervezetek Házában lévő kiállításhoz, 1988
- dr. Lázár Imre: Hajdú-Bihar megyei Napló – riport, 1988. július 16.
- Benyó Judit: Zalai Hírlap, 1989. július 22.
- dr. Vlastimil Vinter: Benyó Ildikó grafikái, 1989
- dr. Feledy Balázs megnyitóbeszéde, Budapest Duna Galéria, 1989. június 29.

Fontosabb önálló és csoportos kiállítások

- 1989 Világbank Művészeti Társaság, Washington
- Magyar Kultúra és Tudomány Központja, Helsinki, Finnország Duna Galéria, Budapest, Mäki-Penttilä-val közösen
- 1988 Nemzetközi Fametszet Biennálé, Bulgária Tömegszervezetek Háza, Zalaszentgrót
- 1987 Barátság Galéria, Zirc
- 1986 „Kaesz Gyula” 18. sz. Szakmunkásképző Intézet
- 1985 Pataky Galéria, Budapest Pásztói Galéria Tornyai Múzeum, Hódmezővásárhely
- 1984 Nemzetközi Fametszet Biennálé, Besztercebánya, Csehszlovákia
- 1978 Ferencvárosi Pincetárlat, Budapest
- 1977 Dr. Hamburger Jenő Művelődési Központ, Zalaszentgrót

1976 XI. Nemzetközi Művészeti Biennálé, Menton, Franciaország
1975 Messilä Galéria, Lahti, Finnország, Mäki-Penttiläval együtt
1974 Stúdió Galéria, Budapest
Medgyessy Terem, Hódmezővásárhely
1972 Madách Színház, Budapest
1971 Sajtó és Könyvklub, Varsó, Lengyelország
1969 Fiatal Művészek Klubja, Budapest
1968 Újpesti Minigaléria, Budapest

Tagság

1983 Magyar Képző- és Iparművészek Szövetségének tagja , 1969 A Fiatal Művészek Stúdiójának és a Magyar Köztársaság Művészeti Alapjának tagja

Közgyűjteményekben lévő grafikái, művei

Művelődési Minisztérium

Művészeti Alap

Magyar Nemzeti Galéria, Zalaegerszeg, Göcsej Múzeum, Hódmezővásárhely, Zirc, Pásztó, Zalaszentgrót grafikai gyűjteményei

Lahti, Keuruu Városi Múzeum, Finnország

Resume – Artistic history

Exhibitions

1989 The World Bank Art Society, Washington

Cultural Centre of Hungary, Helsinki Finland

Duna Gallery, Budapest, with Mäki-Penttilä

1988 International Woodcut Biennial, Bulgária

House of Mass Organization

Zalaszentgrót, Hungary

1987 Friendship Gallery, Zirc, Hungary

1986 Kaesz Gyula School of Wood Industry

1985 Pataky Gallery, Budapest, Hungary

Pásztó Gallery

Tornyai János Museum, Hódmezővásárhely

1984 International Woodcut Biennial Besztercebánya, Czechoslovakia

1978 Ferencváros, Cellar Exhibition, Budapest, Hungary

1977 Dr. Hamburger Cultural Centre, Zalaszentgrót

1976 XI th International Art Biennial, Menton, France

1975 Messiler Gallery, Finland with Mäki-Penttilä

1974 Studio Gallery, Budapest

Hódmezővásárhely, Medgyessy Hall

1972 Madách Theatre, Budapest

1971 Press and Book Club Warsaw, Poland

1969 Young Artists Club, Budapest

1968 Minigallery, Újpest, Budapest, Hungary

Membership

1983 Association of Fine and Applied Arts

1969-81 Studio of Young Artists

1969 Artists Fund of Hungarian Republic

Collection

Ministry of Culture

Fund of Applied Arts

Hungarian National Gallery, Budapest

Hódmezővásárhely, Zirc, Zalaszentgrót, Pásztó – Graphic

Collections

Lahti, Keuruu City Museum

*

Sie ist am 7 November 1946 in Zalakoppány geboren. Sie hat das Abitur in dem Gymnasium für Bildende Künste und Design abgelegt. Sie hat an der Ungarischen Akademie der Bildenden Künste studiert. Sie hat ihr Studium 1967 absolviert.

Ab 1969 ist sie Mitglied des Künstlerischen Fonds der Ungarischen Volksrepublik. Sie war zwischen 1969 und 1981 Mitglied des Studios der jungen Künstler. Sie nahm während dieser Zeit an vielen Preisausschreibungen und Ausstellungen teil. Sie ist seit 1983 Mitglied des Verbandes der Ungarischen Künstler und Designers. Nach dem Studium an der Akademie und heute noch arbeitet sie auf dem Gebiet der Vervielfältigungsgraphik, Kupfertische, Lithographien, farbige Linoschnitte und farbige Holzschnitte werden von ihr gemacht. Sie zeichnet mit Pastell und malt mit Öl.

1974 erhielt sie das Stipendium Derkovits. Sie hat bei der Ausstellung in dem Ikarus Kulturhaus des XVI. Bezirkes 1970 und bei der Preisausschreibung des Studios „Meine Heimat“ im Jahre 1974 Preise bekommen.

Bei der Ausstellung des Egervárer Internationalen Künstlerlagers 1974 hat Ildikó Benyó den Preis des KISZ erhalten, 1975 wurde sie dort mit dem Preis Niveau ausgezeichnet. Sie nimmt oft an das ganze Land betreffenden Ausstellungen und Preisausschreibungen teil. Bei den Verlagen Europa und Szépirodalmi hat sie Titelblätter von Büchern entworfen und Illustrationen gezeichnet.

Sie wohnt und arbeitet in Budapest.

Im Jahre 1976 wurden ihre Graphiken bei der XI-en Internationalen Biennale in Menton ausgestellt, 1984 farbige Holzschnitte von ihr wurden bei der Internationalen Biennale in Besztercebánya ausgestellt.

Die wichtigsten individuell Ausstellungen von ihr: Minigalerie in Újpest 1968. Klub junger Künstler 1969. Haus der Jugend in Békéscsaba 1971. Kellerausstellung in Ferencváros 1971. Warschau, Presse und Bücherklub 1971. MALÉV KISZ-Klub 1971 Budapest. Madách Theater Budapest 1971. Medgyessy Saal, Hódmezővásárhely 1974. Museum Tornyai János Hódmezővásárhely 1985. Galerie Studio Budapest 1974. Galerie Messilä in Finland 1975. Kulturhaus Zalaszentgrót 1964. Kulturzentrum dr. Jenő Hamburger Zalaszentgrót 1978. Kulturraum des Betriebes VOLÁN 20 Budapest 1983. Galerie Pataky Budapest 1985. Kleine Galerie Pásztó 1985. Facharbeiterschule für Holzbearbeitung „Kaeszy Gyula“ Budapest 1986. Galerie der Freundschaft Zirc 1987.

Sei hat 1984 die Auszeichnung „Für die sozialistische Kultur“ erhalten Graphiken von ihr wurden von dem Unterrichtsministerium, von dem Fond der Bildenden Künste und von dem Unternehmen Képcsarnok gekauft. Sie hat Studienreisen nach Leningrad, nach Prag und nach Polen unternommen. Sie hat Studienreisen auch nach Finnland im Jahre 1975, 1989.

Neue Ausstellungen im Jahre 1988: International Holzschnitt Biennale, Bulgarien, Permanent Austeilung in Zalaszentgrót, im Haus der Massenorganisation in Ungarn. Im Jahre 1989:

Holzschnitt Austeilung in Washington, bei The World Bank Art Society.

In Helsinki, Holzschnitt Austeilung, in Zentrum Hungarische Kultur und Wissenschaft.

*

Ses expositions indépendantes

1968 Minigalerie a Újpest

1969 Budapest Club des Jeunes Artistes

1971 Varsovie Club de Presse et de Livre, Exposition de Cave á Ferencváros, Budapest Club de la Jeunesse de MALÉV

1972 Budapest Theatre Madách, Club des Jeunes Artistes

1974 Hódmezővásárhely Salle Medgyessy, Budapest Galerie de Studio

1975 Lahti Finlande Galerie Messilä, exposition en commun avec Marja-Liisa Mäki-Penttilä

1977 Zalaszentgrót Centre Culturel portant le nom de Jenő Hamburger

1978 Budapest Centre Culturel Attila József, Exposition de Cave de Ferencváros

1983 Budapest Salle Culturelle de l'entreprise VOLÁN

1985 Budapest Galerie Pataky, Hódmezővásárhely Musée de Tornyai, Pásztó, Petite Galerie, Nagybátony Maison de Culture des Mineurs

1986 Tiszafüred Musée Pál Kiss, Budapest Institut des Ouvriers Qualifiés

1987 Zirc Galerie de l'Amitié

1988 Zalaszentgrót Maison des Organisations de Masse

1989 Budapest Galerie de Duna en commun avec Marja-Liisa, Mäki-Penttilä

Helsinki Centre Hongrois de la Culture et des Sciences, Washington World Bank Art Society

Szövegközi képek jegyzéke

1. Álmodozó, 1977. Homokkő, 30 cm. Pilisvörösvár, a művész tulajdona
2. Ózdi dombok, 1966. Pasztell, 37x53 cm. Magántulajdon.
3. Papa portré, 1965. Tustollrajz, 27x21 cm. A művész tulajdona
4. Szerelmesek, 1971. Tustollrajz, 29x19,9 cm. A művész tulajdona
5. Férfi kecskével, 1988. Tustollrajz, 29,8x20,9 cm. A művész tulajdona
6. A nagy vadászat, 1971. Linóleummetszet, 33,5x53 cm. A művész tulajdona
7. Az élet töredékei I., 1972. Linóleummetszet, 42x61 cm. A művész tulajdona
8. Az élet töredékei II., 1972. Linóleummetszet, 42x61 cm. A művész tulajdona
9. Kő-anyá, 1973. Linóleummetszet, 31x59,5 cm. A művész tulajdona
10. Kisgyerek szőlővel, 1973. Linóleummetszet, 43x60 cm. A művész tulajdona
11. Judit nővérem portréja, 1975. Olaj, vászon, 80x60 cm. A művész tulajdona
12. Repülés, 1975. Fametszet, 29x26 cm. Magyar Nemzeti Galéria tulajdona
13. A reménység képei XII. 1976. Fametszet, 41x29 cm. Magántulajdon
14. A reménység képei XI. 1976. Fametszet, 41x29 cm. Magántulajdon
15. Ölelés, 1985. Fametszet, 40x29 cm. Magántulajdon
16. Csók, 1986. Fametszet, 40x29 cm. A művész tulajdona
17. A két filozófus, 1989. Fametszet, 40x29 cm. A művész tulajdona
18. Clarisa, 1989. Olaj, vászon, 101x81 cm. Magántulajdon
19. Édesapjával, 1981
20. Nagybátyjával, Benyó Istvánnal, 1988
21. Zalaszentgrót Tömegszervezetek Háza, 1988. március 28. Állandó kiállításának megnyitása, a képen dr. D. Fehér Zsuzsa művészettörténész, megnyitóbeszédet mond Csikos Márton
22. Washington, The World Bank Art Society, 1989. október 4. Benyó Ildikó fametszeteinek kiállítása. Megnyitóbeszédet mond dr. Várkonyi Péter nagykövet
23. Marja-Liisa Mäki-Penttilä: A világ földje, 1977-78, fa, relief. Sanoma O. U. tulajdona
24. Édesanyjával, 1979, Budapest

List of black and white plates

1. Day-dreamer, 1977. Sandstone 30 cm. Pilisvörösvár, Property of the artist
2. Ózd's hills, 1966. Pastel, 37x53 cm. Private Collection
3. Portrait of papa, 1965. Tint-drawing, 27x21 cm. Property of the artist
4. Lovers, 1971. Tint-drawing, 29x19,9 cm. Property of the artist
5. Man with a goat, 1988. India ink, 29,8x20,9 cm. Property of the artist
6. Big hunting, 1971. Linocut, 35,5x53 cm. Property of the artist
7. Fragments of the life, I. 1972. Linocut, 42x61 cm. Property of the artist
8. Fragments of the life, II. 1972. Linocut, 42x61 cm. Property of the artist
9. Stone-mother, 1973. Linocut, 31x59,9 cm. Property of the artist
10. Little child with grape, 1973. Linocut, 43x60 cm. Property of the artist

11. Portrait of my sister, 1975. Oil, canvas, 80x60 cm. Property of the artist
12. Flying, 1975. Woodcut, 29x26 cm. Hungarian National Gallery
13. The pictures of hope XII. 1976. Woodcut, 41x29 cm. Private collection
14. The pictures of hope XI. 1976. Woodcut, 41x29 cm. Private collection
15. Embrace, 1983. Woodcut, 40x29 cm. Private collection
16. Kiss", 1986. Woodcut, 40x29 cm. Property of the artist
17. Two philosophers, 1989. Woodcut, 40x29 cm. Property of the artist
18. Clarisa, 1989. Oil, canvas, 101x81 cm. Private collection
19. Ildikó Benyó with her father, Budapest, 1981
20. With her uncle István Benyó, 1988
21. Opening of permanent exhibition of Ildikó, Penci Benyó in Hause of Mass Organization in Zalaszentgrót 1988. III. 28. On photo: Márton Csíkos, Dr. D. Zsuzsa Fehér and Ildikó Benyó
22. Opening of graphic-exhibition of Ildikó, Penci Benyó at The World Bank Art Society in Washington, 1989. X. 4. On photo: Dr. Péter Várkonyi hungarian ambassador
23. Marja-Liisa Mäki-Penttilä: Fields of the world, 1977-78, wood, relief. Property of Sanoma O. Ü.
24. With her mother, 1979, Budapest

Summary

The pictures of hope about Ildikó, Penci Benyó

Ildikó Benyó's art is characterised by conscious isolation and a selfmade choice of way to follow. She strives to tell her opinion about moral social and spiritual problems-by visual means of course-avoiding, if not in general the abstraction too, but the extreme of geometrism and the surrealistical visionism being extraneous from her. She never loses contact totally to the sensuous clearness of the sight, she always starts from it but gives a new substance to that and puts it into another dimension making her own style. The essence of her isolation mentioned as we guess, is that she rather mixes herself into „suspicion” of clinging to the past, the tradition, rather that she give up the human direct empiria the spiritual and physical experiences and the reproduction of the mentally treated reality of empiric. She wishes to entrust intim, sentimental and intellectual message into her works rather, in spite of she knows that there are other kinds of more extremely, expressive or artfully sophisticated resovlments wich enjoy avantgarde in the professional art-fashion nowadays. And maybe, the time works to her because her intention is not at all oposite to the transavantgarde, postmodern, the more freestyle view of custom of the new eklectic touching the naiver, more romantic more sentimental, keeping away itself from irony of it.

She came to the capital from Zala country. The countryside experiences there and later (Ózd, Sárospatak, Tokaj, Tata, Szentendre, Nagymaros, Mártély) play a stimulating role in the creation of her compositions. She doesn't look for grim, provocative, dignified in the nature but the gently slopes quiet banks as a background of idill. The man, mostly the lovers or plant-touching act always belongs to the picturesq bucolic at her. (Garden of happiness, Springtime.) No hedonism but on the contrary, melancholy and resignation comes over the graphics showing undressed pairs. The man and woman look over or side of each other their motion may reflects gentle but their look is strange and single. Still the weakly enervating lovers of: On the top of mountain-or the ones unconsciously embracing in the woodcut: Embrace-aren't looking to the eyes of each other. The lovers are often watched by deer, or satir playing with a panwhistle, perhaps as a united symbol of the world's maliciousness and quilty conscience fearing from revealing. Similiarly important inspiration of hers is the wish for family and children.

Already the models of early drawings made by indian ink (My father, Little Frankie with trumpet) represent her direct relatives and the linoleum, „No cry mother” engroving clearly shows this tendency by the caption composed into the picture. On the woodcut titled: My parents, the opposits to each other of the father and mother is connecting by the mounted arms of the child represented on face. The simmetric, stylization and frontality lend some arhaistical or rather more Egyptian featcher for this work.

For what's been written until now it come to light that Ildikó Benyó has skill in the graphics mostly. This becomes understandable (tough her oil paintings are also icreasing) if we review breffly her studies. She finished the textiles branch in the grammar school of fine arts so her sense of decorativity may cherisch from this studies. At the college she d'won registration to the faculty of painter George Kadar and studied anatomy at Jenő Barcsay.

She started with etchings made by cold pin and later changed to linoleum, and woodcutting. She made many pastels in the artists' summer camps as well as during her tours at home and abroad. This way has became the drawings tobe he strong line: the colourism has declared just rather on the colour linoleum, and woodcuts for a long time.

The composition or rather more the statics of maturer graphics of her, consist of two main groups. At one type of this two groups she puts the principal shape into the middle of the plane used up (The wanderer, The pictures of hope VII), arising so the experience of symmetric and balanced. At most the besting down of figure and their deviating from the vertical and horizontal axis represents something extra, exciting and tension. The other version strives just to brake down this mental tension and balance. The shapes cutting obliquely the plane of the picture and the putting of conspicuous motives to one side of that, or the cutting down at bottom of figures represented are all the means of disharmonical deformation (Portions of life, Ironman).

Ildikó Benyó is led to this formations neither by something like a purpose in itself nor a formal making of experiments, too. It was mentioned repeatedly perhaps thinking of her upwardstriving, flying, angel-like shapes that, there's an influence of Chagall. It isn't baseless at all but this idea of archetypical (not at all without any precedents at Chagall too) has got a new sense just because of the cutting down at bottom of figures so symbolising not the flying without force of gravity but the bound man's desire to fly willing to be free.

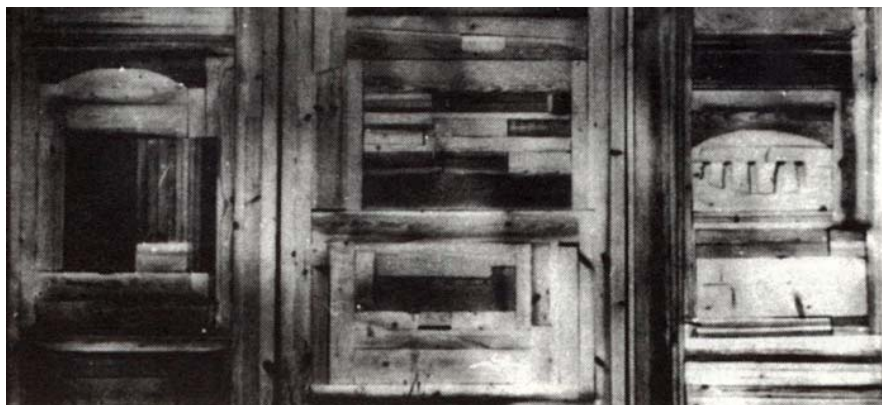
Her style of representation may'n't be announced „reality” nor on the graphics seeming to be life-true as well, surely, the abstracts, idealises, classifies on this too. However two greater cycles of her – Endness and Endless, – The pictures of hope-already in their titles invite us to watch the generalization of thinking and the notations of visual abstraction in her works.

This part of her graphics doesn't affect through their „theme” of sentimental, allegorical or novellistic being not possible to give back by words however the source of inspiration for personal feelings and fighting thought always sensible behind them. The human body, embrace, dance, flying, are brought about by cones, semicircles, forme of curving down outstriving, waving, „S” curves interweaving and going on with a different angle: the organic geometry of sliding curves sometimes are countersigned by the closer strictness of each angular figure.

These are coloured linoleum, respectively, woodcuts. The handle of colours is characterised by particular doubleness in the art of Ildikó Benyó's. For example quite fine versions of the colours of green and yellow are present on: The pictures of hope VI, while we are taken aback at the raw combinations of lively red, grey, violet and brown among the sheets of: Portions of life.

Turning away from fashions, listening to and follow the inside source of inspiring-is already itself honourable. The transtradition and transcrystalisation of ideas, forms and feelings isn't merit fewer as to start a new line. At Ildikó Benyó all of this are accompanished by human purity and artistic moral.

by Miklós Csűrös
Translated by János Mészáros

23. kép Marja-Liisa Mäki-Penttilä: A világ földje, 1977-78, fa, relief, Sanoma O. 0 tulajdona

THE WORLD BANK ART SOCIETY

EXHIBITION: "FROM BUDAPEST TO WASHINGTON D. C."

works by Hungarian Graphic Artist

ILDIKO PENCI BENYO

WHEN: September 26 - October 27.

WHERE: WORLD BANK ART SOCIETY
701-19th Street, N.W.
12th Floor
Reception Hall Gallery

OPENING RECEPTION: Wednesday October 4,
5:30-7:30 p.m.

ILDIKO PENCI BENYO was born in Hungary where she studied fine and applied arts in high school and later graduated from the Hungarian College of Fine Arts. She has been a member of the Artistic Fund of the Hungarian People's Republic since 1969 and was also a member of the Studio of Young Artists between 1969 and 1981 when she was active in competitions and exhibitions. She entered the Society of Hungarian Artists in 1983.

MS. BENYO'S work, which has been exhibited internationally, is exciting and vibrant with marked contrasts in style. Concentrating on graphic art and painting, she makes etched engravings, lithographs, linoleums and colored xylographs, using pastel and oils.

In one series, her figures embrace, dance and fly, defying gravity in a seeming quest for freedom. Their curving, swirling shapes are in counterpoint to another group of more angular figures. Similarly, she uses color in different ways: a subtle harmony of green, brown and yellow in one series, and in another, lively red, grey, violet and brown are displayed in bold combination.

The exhibition continues to October 27.

PRESS RELEASE

PRESS RELEASE

Ildikó Benyó gehört zu den Künstlern, die von Transdanubien kommend die große ungarische Tiefebene lieb gewonnen haben, genauer gesagt Vásárhely und Mártély. Diese Sympathie zu der Tiefebene bedeutet bei ihr aber keine Bauernhofbilder, keine Bauernportraits oder Lebensbilder. Ihr Gemeinsames mit der Schule von Vásárhely ist vor allem auf ethischem Gebiet zu suchen und in der Denkweise zu bemerken. Das ist vor allem in ihrem tiefen Humanismus zu sehen. An diese Schule schließt sie sich auch mit ihren realistischen, manchmal phantastisch-realistischen Schilderungen an. Die ausgestellten Linoschnitte bilden eine Serie, sie heißt: *Fragmente des Lebens*. Das Prinzip der Komposition ist nicht selbstbiographisch – chronologisch, so ist die von den Bildern in Bewegung gesetzte Assoziation freier. In der Weltanschauung von Ildikó Benyó ist die Lebensbejahung, die Lebensfreude bestimmend, aber nicht in irgendeiner hedonistischen Form. Ihre intellektuelle und sinnliche Einfühlung bildet ein maßhaltendes Ganzes und das gibt ihren Lino- und Holzschnitten einen speziellen, individuellen Charakter. Das gesunde griechische Lebensgefühl ist auf diesen Blättern in der Form anwesend, daß Ildikó Benyó als Künstler, sich für den menschlichen Körper eingehend interessiert und ihn oft in ihre Werke einbaut. Die allgemein menschliche Aussage, ihr Streben nach dem Universellen wird in ihrer Welt mit der Motivation der lokalen Farbe ergänzt. So ist das Zusammenleben um die Dorfkirche von Bauern und jungen weiblichen Akten auf dem Blatt III. Mit Freude entdecken wir die Inspiration der Mártélyer Windmühle auf dem lyrisch modernen *Pieta* (XVII). In der Welt von Ildikó Benyó, wo die Wirklichkeit und Phantasie, Traum und Realität legiert sind, ist das bei Chagall kennengelernte Schweben zu glauben. In den Linoschnitten kommen bestimmt umschriebene, kräftige Formen und dekorative Oberflächen zur Geltung. Ildikó Benyó kennt die Regeln der Gattung und folgt ihnen. Ihre Farben sind harmonisch und dekorativ. Sie mag die Nuancen von Blau, Grau, Violet: Farbdynamismus ist charakteristisch für sie. Ein kräftiger Kolorismus kommt auf den Blättern I., II. zur Geltung. Die Bewegtheit und Dynamik der Blätter VII., XI. oder die der Linien beeindrucken einen. Auf eine neue Etappe in ihren Werken weisen die farbigen Holzschnitte hin. Von den östlichen farbigen Holzschnitten abweichend, sind bei ihr nicht die übergehende Feinheit und der Reichtum der Schattierungen bestimmend, sondern die Kraft und Expressivität der Linien und Farben. In ihrer Welt verflechten sich die Realität und Phantasie. Sie weicht der Empfinderei in ihrer Serie *Fragmente des Lebens* aus, zwar ihre Gefühle sind sehr intensiv. In ihren Werken ist die Disziplin der Gefühle und der Komposition verwirklicht.

Diese Ausstellung ist ein Beweis dafür, daß sie künstlerisch-ethisch konsequent ist und die Ausstellung weist auch darauf hin daß dieses Lebenswerk fortgesetzt werden kann und sich erneuern kann.

Dr. János Dömötör

24.kép Édesanyjával, 1979, Budapest

* * *

I.

Sors, 1969

Hidegtű, 43x27 cm. A művész tulajdona

Fate, 1969

Drypoint, 43x27 cm. Property of the artist

II.

Önarckép madárral, 1970

Tustollrajz, 29,5x21 cm. Ruska Judit tulajdona

Self portrait with bird 1970

China-ink drawing, 29,5x21 cm. Property of Judit Ruska

III.

Világbékét! 1979

Színes fametszet, 29x41 cm. Magántulajdon

Universal peace! 1979

Coloured linocut, 29x41 cm. Private property

IV.

Az élet töredékei XXXIV., 1975

Színes linóleummetszet, 43x60,5 cm. A művész tulajdona

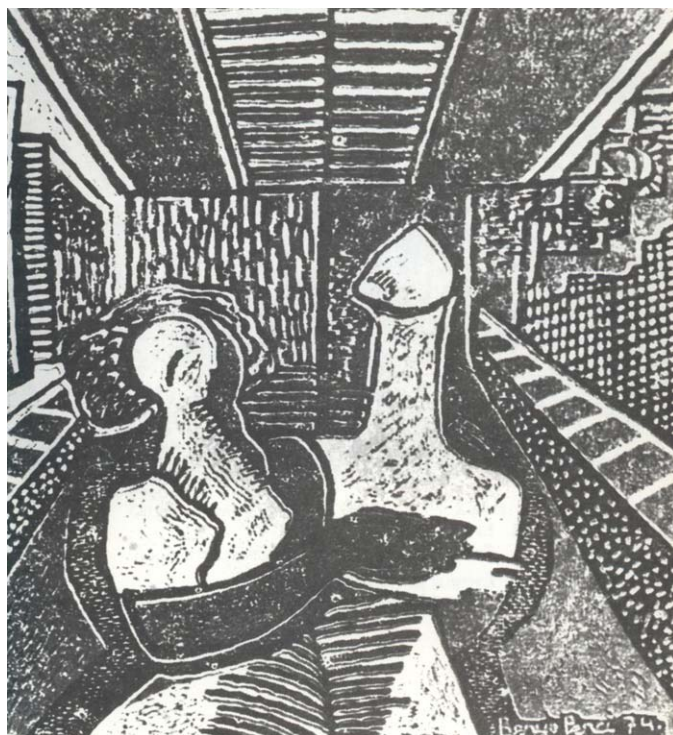
Fragmet of life XXXIV., 1975

Coloured linocut, 43x60,5 cm. Property of the artist

V.

Véges és végtelen VIII., 1972
 Hidegtű, 24x22 cm. A művész tulajdona
 Transient and infinity VIII., 1972
 Drypoint, 24x22 cm. Property of the artist

VI.

Találkozás a metrón, 1974

Színes fametszet, 29x26 cm. A művész tulajdona

Meeting on Metro, 1974

Coloured woodcut, 29x26 cm. Property of the artist

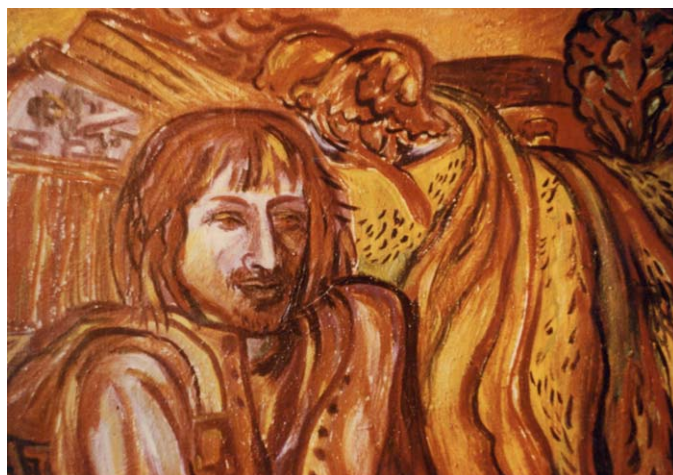
VII.

Este a Hortobágyon, 1989

Színes fametszet, 29x40 cm. Magántulajdon

Evening in Hortobágy 1989

Coloured woodcut, 29x40 cm. Private property

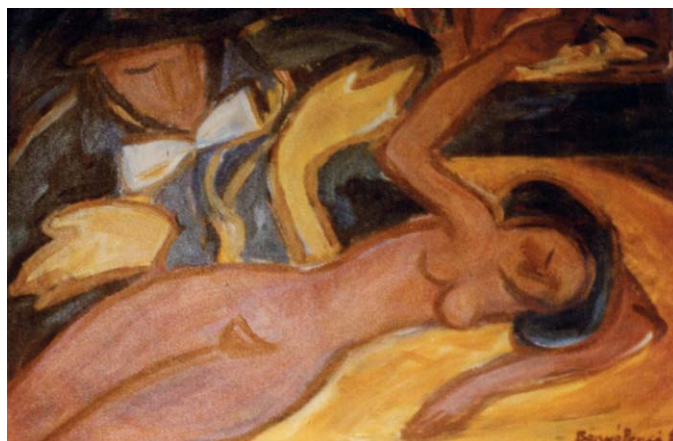
VIII.

Léthe portréja, 1975

Olaj, vászon, 60x80 cm. Kisbér Városi Tanács tulajdona

Portrait of Léthe, 1975

Oil on canvas, 60x80 cm. City Council, Kisbér

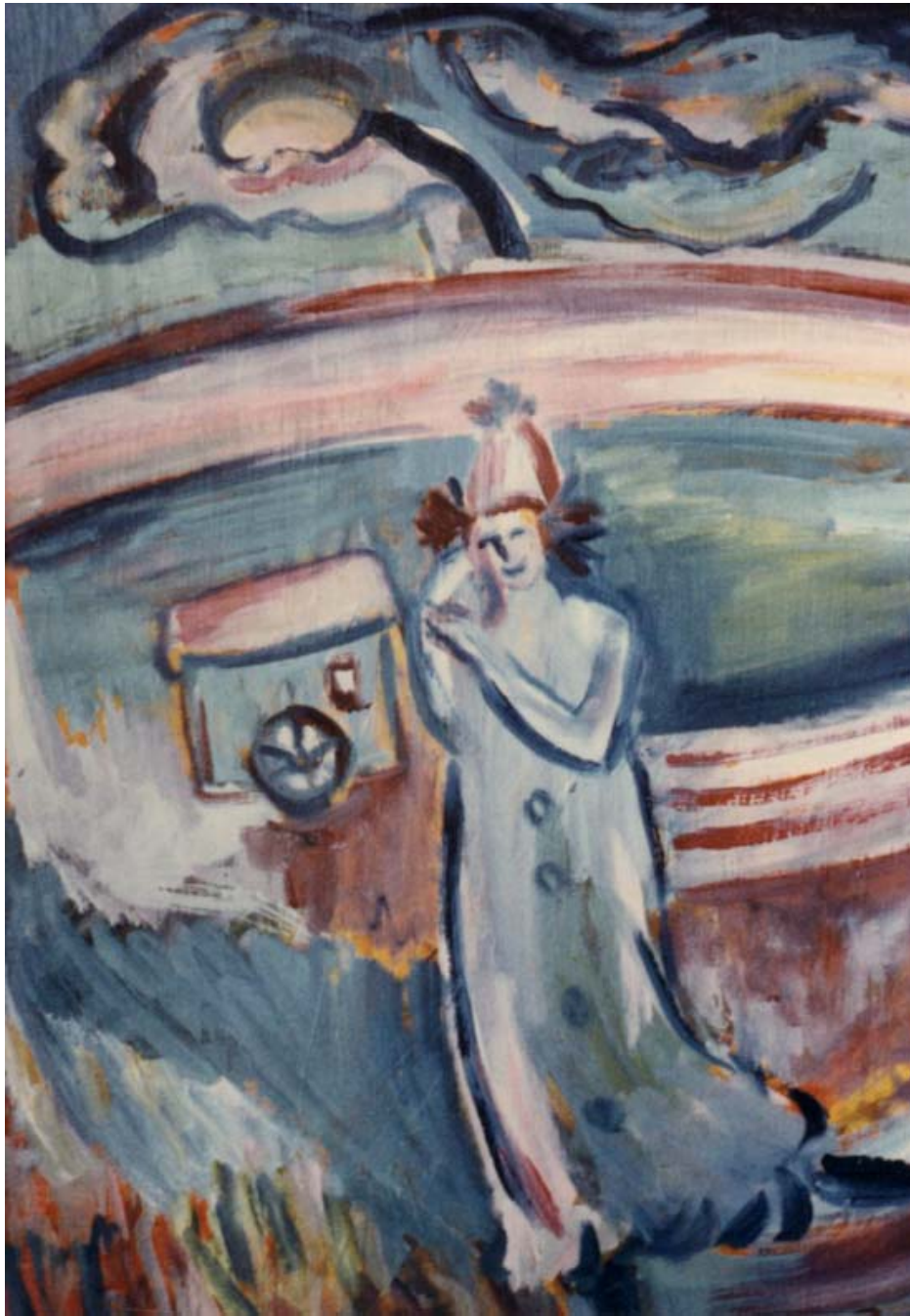
IX.

A csokornyakkendő férfi, 1986

Olaj, farost, 60x80 cm. A művész tulajdona

Man with bow-tie, 1986

Oil on wood-fibre, 60x80 cm. Property of the artist

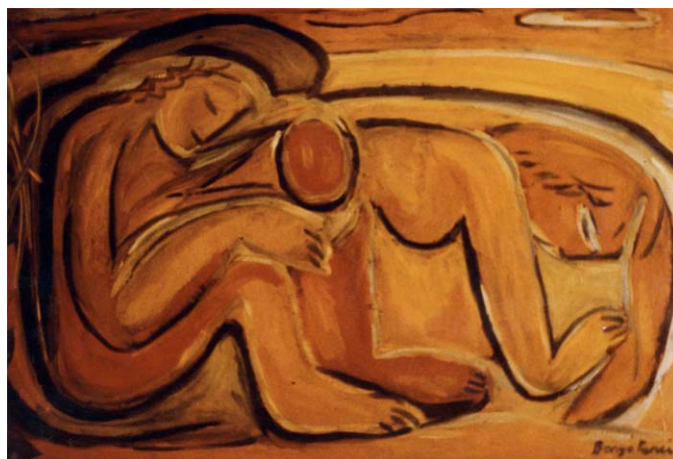
X.

A kintornás, 1989

Olaj, farost, 70x54 cm. A Magyar Köztársaság Művészeti Alap tulajdona

Organ-player, 1989

Oil on wood-fibre, 70x54 cm. Property of Art Fund of Hungarian Republic

XI.

Sárga kompozíció, 1987

Olaj, vászon, 70x100 cm. A művész tulajdona

Yellow composition, 1987

Oil on canvas, 70x100 cm. Property of the artist

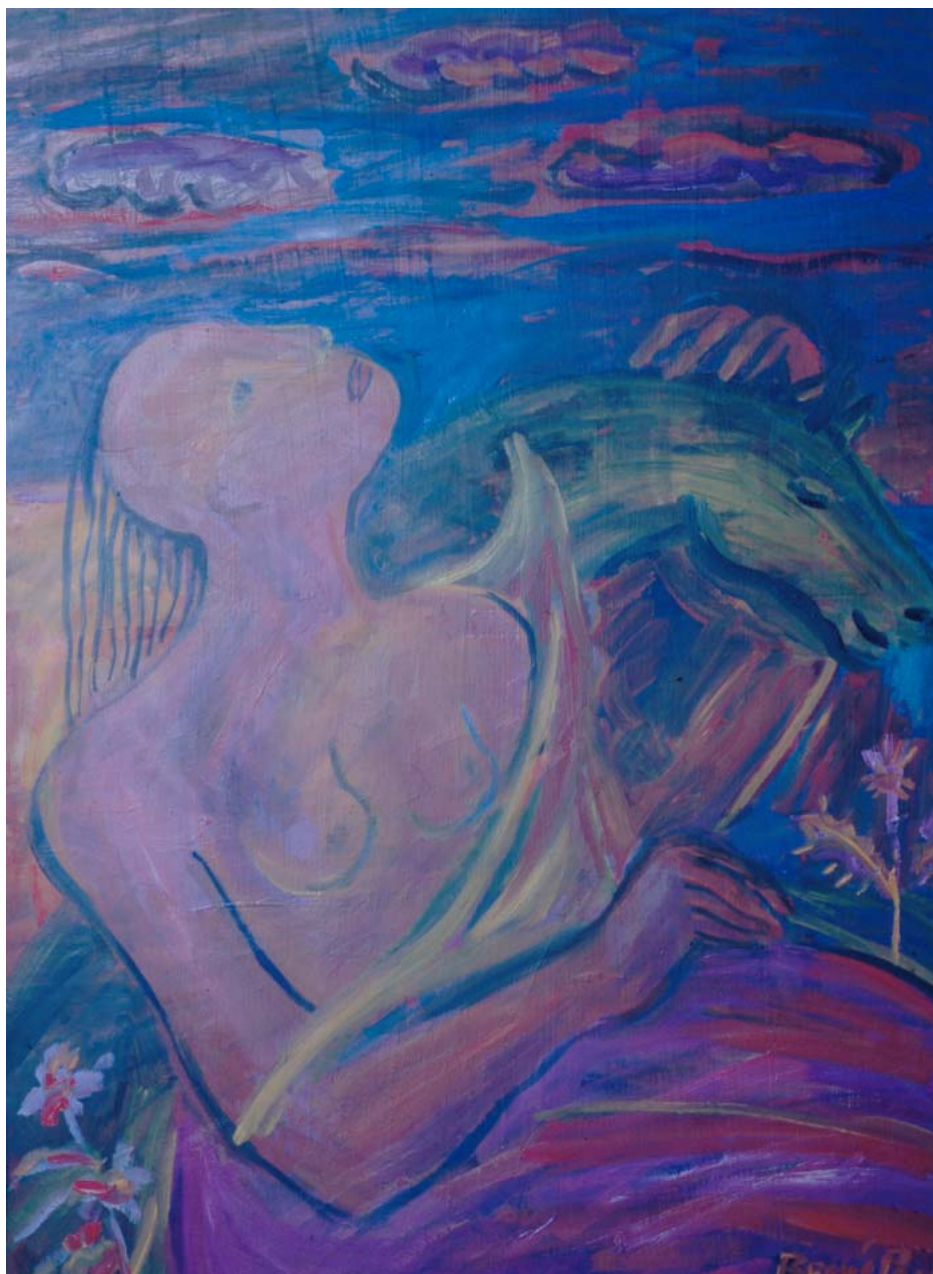
XII.

Táncolók, 1987

Olaj, vászon, 70x100 cm. A művész tulajdona

Dancers, 1987

Oil on canvas, 70x100 cm. Property of the artist

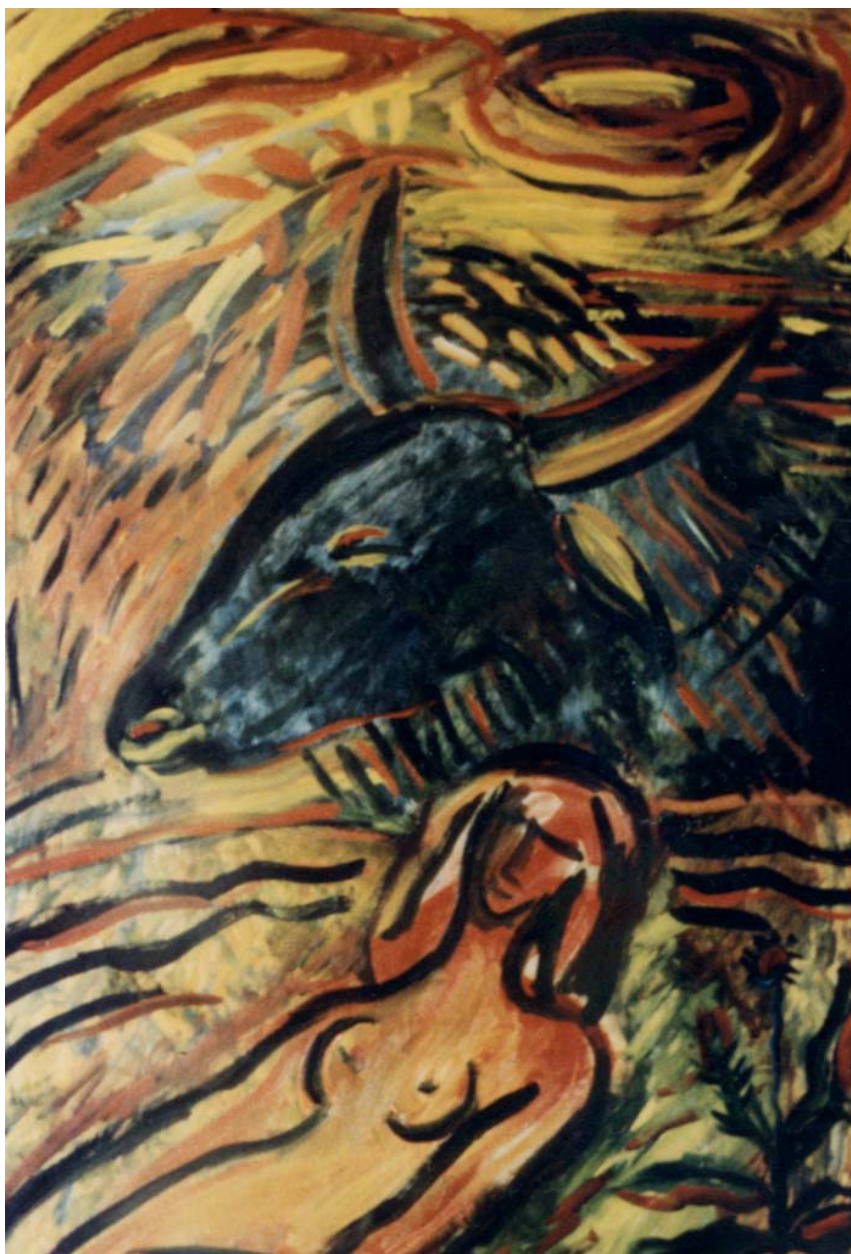
XIII.

Költőnő zöld lóval, 1988

Olaj, farost, 80x60 cm. Belgium, Humanity – 2000

Organ-player, 1989

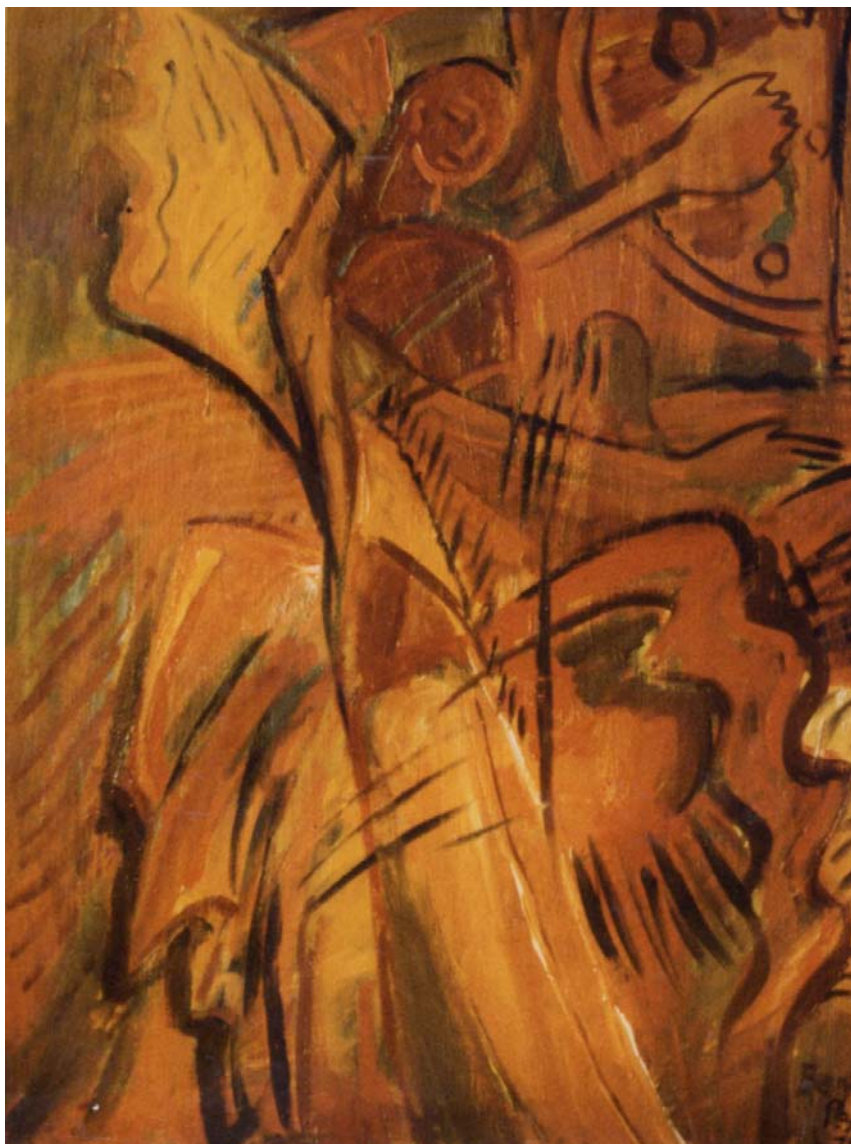
Oil on wood-fibre, 80x60 cm. Belgium, Humanity – 2000

XIV.

Tüzes napsütés Hortobágyon, 1988
Olaj, farost, 98x66 cm. A művész tulajdona

Fierce Sunshine in the Hortobágy, 1988
Oil on wood-fibre, 98x66 cm. Property of the artist

XV.

A sebészorvos, 1988

Olaj, farost, 80x60 cm. A művész tulajdona

Surgeon, 1988

Oil on wood-fibre, 80x60 cm. Property of the artist

XVI.

Kártyázó nő, 1969

Krétarajz, 29,5x20 cm. Magángyűjtemény

Woman with cards, 1969

Crayon-drawing, 29,5x20 cm. Private collection

